

**BARRY
EISLER**

**BOŽÍ
OKO**

PLUS

Boží oko

Vyšlo také v tištěné verzi

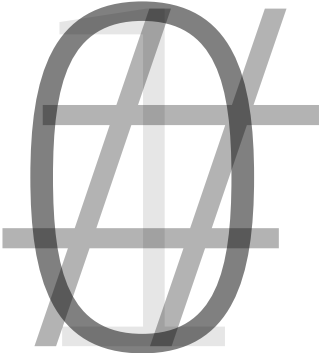
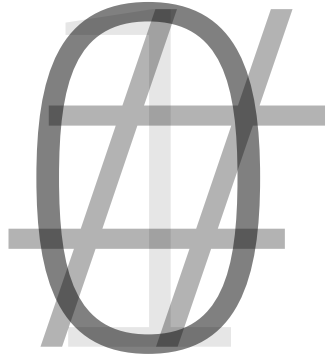
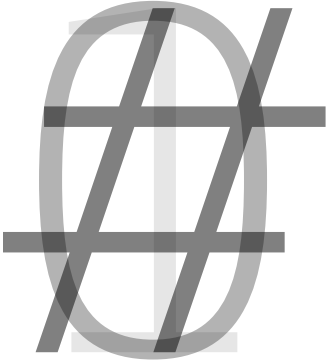
Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Barry Eisler
Boží oko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**BARRY
EISLER**

BOŽÍ OKO

PŘELOŽIL MILAN ŽÁČEK

PLUS

VĚNOVÁNO
WHISTLEBLOWERŮM

VEŠKERÉ POSTAVY A DĚJE V TÉTO KNIZE JSOU SMYŠLENÉ.
JAKÁKOLI PODOBNOST S ŽIJÍCÍMI ČI JIŽ ZEMŘELÝMI LIDMI
JE ČISTĚ NÁHODNÁ A NEZÁMĚRNÁ.

OBSAH

PROLOG	9	KAPITOLA 31	230
		KAPITOLA 32	233
KAPITOLA 1	16	KAPITOLA 33	237
KAPITOLA 2	24	KAPITOLA 34	244
KAPITOLA 3	34	KAPITOLA 35	248
KAPITOLA 4	39	KAPITOLA 36	253
KAPITOLA 5	50	KAPITOLA 37	261
KAPITOLA 6	61	KAPITOLA 38	267
KAPITOLA 7	69	KAPITOLA 39	274
KAPITOLA 8	76	KAPITOLA 40	278
KAPITOLA 9	80	KAPITOLA 41	289
KAPITOLA 10	84	KAPITOLA 42	306
KAPITOLA 11	92	KAPITOLA 43	313
KAPITOLA 12	96	KAPITOLA 44	315
KAPITOLA 13	99	KAPITOLA 45	317
KAPITOLA 14	104	KAPITOLA 46	322
KAPITOLA 15	113	KAPITOLA 47	329
KAPITOLA 16	118	KAPITOLA 48	335
KAPITOLA 17	123	KAPITOLA 49	338
KAPITOLA 18	128	KAPITOLA 50	342
KAPITOLA 19	132	KAPITOLA 51	354
KAPITOLA 20	142		
KAPITOLA 21	147	EPILOG	363
KAPITOLA 22	162		
KAPITOLA 23	169	POZNÁMKA AUTORA	369
KAPITOLA 24	179		
KAPITOLA 25	188	DOPORUČENÁ ČETBA	394
KAPITOLA 26	198		
KAPITOLA 27	202	PODĚKOVÁNÍ	396
KAPITOLA 28	210		
KAPITOLA 29	218	POZNÁMKA PŘEKLADATELE	398
KAPITOLA 30	223		

PANOPTIKON NESMÍ
BÝT CHÁPAN JAKO
SNOVÁ BUDOVA: JE TO DIAGRAM
MECHANISMU MOCI REDUKOVANÝ
NA JEHO IDEÁLNÍ FORMU.

MICHEL FOUCAULT

VĚDĚNÍ VŽDY PROUDILO
VZHŮRU, K BISKUPŮM A KRÁLŮM,
NIKOLIV DOLŮ, K NEVOLNÍKŮM
A OTROKŮM. I V NAŠÍ DOBĚ
ZŮSTÁVÁ TENTO PRINCIP STEJNÝ...
VLÁDY SI PROSTŘEDNICTVÍM
SVÝCH ZPRAVODAJSKÝCH
SLUŽEB TROUFAJÍ NABÝVAT
BOŽSKÉHO VĚDĚNÍ
O KAŽDÉM Z NÁS.

JULIAN ASSANGE

SOUDRUZI, MUSÍM VÁM
TO ZOPAKOVAT: MUSÍME
SHROMÁŽDIT VŠECHNO!
NIC NESMÍ CHYBĚT!

**ERICH MIELKE,
VELITEL VÝCHODONĚMECKÉ STASI**

3. června 2013

Generálu Theodoru Andersovi se zdálo, že loví marlíny, když se vedle něj na nočním stolku rozezvonil zabezpečený telefon. Okamžitě se posadil, s jistým, ale nijak přehnaným znepokojením. V průběhu své kariéry byl takhle probuzen už mnohokrát, a to věcmi daleko horšími, než je telefon.

Zamrkal a v tlumeném světle digitálního budíku na stolku se reflexivně rozhlédl po pokoji. Jeho manželka Debbie vedle něj dál potichu chrápala. Rušivé vpády lidí z NSA se naučila ignorovat skoro ihned poté, co byl její manžel v Národní bezpečnostní agentuře jmenován ředitelem. Pokud se jednalo o nějaký interní problém, nemohl by ji s ním seznámit. Pokud se jednalo o problém externí, brzy se o něm dozví z televizních zpráv. Tak či onak nechtěla nic vědět, alespoň ne dřív, než bude muset. Byla to dobrá žena.

Anders si odkašlal a zvedl sluchátko, dříve než aparát zazvonil podruhé. V armádě se naučil nadřizené ohromovat svou neustálou připraveností. A tenhle zvyk si uchovával i dlouho poté, co se z nadřizených stali jeho podřízení.

„Mluvte,“ pronesl potichu. Byl to jeho standardní pozdrav – strohý, účelný rozkaz. I na zaklepání rád reagoval jediným slovem: *Dál*. Naznačoval tím, že i ta jedna slabika navíc v tradičním *Dále* nebo *Vstupte* je zbytečnou ztrátou času. Debbie to nesnášela a vyškolila ho, aby to doma nedělal. Vysvětlila mu, že takhle se mluví na psa – *běž, sedni, zůstaň*. Její manžel musel uznat, že asi i proto se mu takové pokyny zamlouvají.

Očekával, že bude bezodkladně a stručně informován o situaci, která si tenhle noční hovor vyžádala. Takže ho překvapilo, když uslyšel, jak jeho výkonný důstojník naopak řekl: „Tady generál Remar. Přístupový protokol, prosím.“

Anderse to na chvíli zaskočilo natolik, že vyhrkl: „Miku, ale vždyť to jsem já.“

„Promiň, Tede. Než budu moct pokračovat, potřebuju tvůj přístupový protokol.“

Přístupový protokol představoval další bezpečnostní vrstvu při používání zabezpečeného telefonu, způsob, jak určit pověření člověka na druhém konci linky. Za všechna ta léta, co spolu pracovali, Remar při volání na Andersův domácí telefon nic takového nevyžadoval. Takže se teď dělo buď něco mimořádně zlého, nebo si jeho důstojník dával hodně velký pozor, aby měl přísným dodržováním požadovaných postupů krytá záda. Což, jak Anders věděl, vlastně znamenalo totéž. V břiše ucítil příval tepla, když mu tělem začal proudit adrenalin.

Chvíli přemýšlel. Jaký byl poslední protokol, který mu byl přidělen? „Er bé ef. Sedm, tři, devět.“

„Vé dé gé. Osm, jedna, čtyři.“

„Dobře, o co jde?“

„O únik dat. Potenciálně obrovského rozsahu.“

Tepló v jeho břiše se proměnilo v horko. „Definuj *obrovský*.“

„To teď ještě nevíme. Desítky tisíc dokumentů. Možná i víc. Tenhle chlap měl přístup ke všemu. PRISM. XKeyscore. Prezidentská směrnice 20. Neomezený informátor. Upstream. Všechno.“

Z horka v jeho nitru se znenadání stal mrazivý uzel. Tohle bylo zlé. Neuvěřitelně zlé.

„Kdo?“

„Jsme si na osmdesát procent jistí, že je to smluvní spolupracovník jménem Snowden. Edward Snowden. Bývalý infrastrukturní analytik CIA, školitel kontrašpionáže v DIA, člověk se všemi administrátorskými oprávněními.“

Člověk se všemi administrátorskými oprávněními. Andres chvíli vůbec nemohl dýchat.

„Počkat,“ řekl. Vylezl z postele, vzal si s sebou telefon a potichu se po měkkém koberci odebral do koupelny, následován dlouhou telefonní šňůrou. Nechal zhasnuto, protože tma mu najednou připadala příjemná, jako skrýš, jako motýlí kukla. Přidržel si sluchátko mezi tváří a ramenem, zavřel a zamkl dveře, otočil kohoutkem nad umyvadlem, aby zastřel další zvuky, a vstoupil do proskleného sprchového koutu. Teprve pak zavřel oči a vydechl: „Řekni mi, že neměl přístup k Božímu oku.“

„Neměl povolení.“

„Vím, že neměl povolení. Na to jsem se neptal.“ Uvědomil si, že promluvil ostřejším tónem, než zamýšlel.

„Tam jsme stopy po narušení nezaznamenali. Ale Snowden... tenhle chlap je mimořádně schopný. Vyslycháme jeho kolegy. Často zmiňují slovo *génius*.“

„Musíme zjistit, jestli je Boží oko v bezpečí. Je mi jedno, co dalšího je v ohrožení. Tohle má absolutně nejvyšší prioritu.“

„Dělám na tom. Ale vleče se to, protože nemůžu povolat normální forenzní tým.“

Ne, samozřejmě že ne. V dějinách americké vlády neexistoval tak rozčleněný a chráněný program jako Boží oko. I když Anders najednou dostal strach, že ani taková opatření nebyla dostatečná.

Otevřel oči a dlouze vydechl, jak se snažil zklidnit. „Kde je Snowden teď?“

„Zřejmě v Hongkongu.“

„To snad ne. Spolupracuje s MSB?“

Ministerstvo státní bezpečnosti byla čínská zpravodajská služba, něco jako kombinace CIA a FBI. Pokud byl Snowden agentem MSB, možná by se to dalo zarazit. Byla to sice konkurenční zpravodajská agentura, to však neznamenalo, že neexistují určité protokoly, že se nebude dát dosáhnout jistých dohod...

„Myslíme, že ne. Jsou tam i Greenwald a Poitrasová. Asi ty dokumenty předává jim.“

Zamrkal. Zdál se mu nějaký příšerný sen? Glenn Greenwald a Laura Poitrasová... to bylo mnohem horší než MSB. Nepředstavitelně horší.

Pokračovalo dlouhé ticho. V roce 2010 byl v Santiagu, když Chile zasáhlo zemětřesení o síle 8,8 stupňů Richterovy stupnice. Tři nekonečné minuty se pod ním zmítalo a vlnilo to, co vždy znal jako pevnou půdu pod nohama. Tohle bylo něco podobného. Jenom o něco méně uvěřitelné.

Prinutil se soustředit. „Už nás kontaktoval *Guardian*?“

V *Guardianu* pracoval Greenwald. Než vedení novin něco zveřejnilo, obvykle se spojilo s NSA, aby dalo agentuře prostor k vyjádření.

„Ještě ne.“

Pocítil špetku zoufalé naděje. Pořád měli šanci. Pravděpodobně jen maličkou, ale...

„Jak rychle dokážeme dostat lidi do Hongkongu?“

„Na Mindanau máme kontraktory, kteří v současnosti operují proti skupině Abú Sajjáf. V Hongkongu bychom je mohli mít za šest hodin. Možná dřív.“

„Tak je převel. Okamžitě. Podle pravidel UBL, rozumíš?“

Příslušníci jednotek SEAL, kteří dostali Usámu bin Ládina, byli srozuměni s tím, že bin Ládin nesmí být za žádných okolností zajat.

„Tede, to, co tady řešíme... ti lidi jsou Američani.“

Remar byl dobrý důstojník a možná ten nejloajálnější člověk, jakého Anders poznal. A že by jím měl být. Anders ho v počáteční fázi operace Pouštní bouře vytáhl z hořícího humvee a zachránil mu život, byť už ne pravou polovinu tváře. Remar se poté k Andersovi, jehož čekala zářná kariéra, těsně přimkl a za všech okolností mu hlídal záda. Ale nikdo není dokonalý a Remarovou slabostí byly určité sklony k přecitlivělosti. Anders si nebyl jistý, odkud pramení – že by z nějakého vnitřního

nastavení jeho osobnosti? Z prostředí, v němž prožil dětství? Ze zkušeností pramenících z četných rekonstrukčních a plastických operací, které v něm vypěstovaly až příliš silnou empatii s bolestí jiných? Nejspíš to byla kombinace všeho. A třebaže Remarův odlišný náhled na svět často fungoval jako užitečná pojistka vůči Andersovým poněkud bezohlednějším pudům, teď byl naprosto nepřipadný.

„Prostě je eliminujte,“ řekl Anders. „Všechny tři. Je to jasné? Svedeme to na MSB.“

„Na MSB to vypadat nebude.“

„Proč by MSB něco dělalo a pak to naaranžovalo tak, aby to vypadalo jako jeho vlastní dílo?“

Následovala pauza. Potom: „Je s nimi ještě jeden novinář z *Guardianu*. Skot, Ewen MacAskill.“

„Tak je eliminujte všechny čtyři. Víme, kde se setkají? Kde se ubytovali?“

„Zatím ne.“

Jistě, to už by si přál moc. „Nasadte na ně všechno, co můžete. Sledujte mobily, přístup na internet, hotelové rezervační systémy, bezpečnostní kamery, satelitní záběry, všechno.“

„Tohle už se rozjelo.“

Opět s ním smýkl ten pocit, že stojí na vzdouvající se zemi, a tentokrát ho doprovodila vlna závratí a nevolnosti. Všechno to silou vůle vytěsnil a přinutil se ke koncentraci. Co mu unikalo? Co ještě potřebovali? Jaký mají záložní plán? Kdyby museli přijít s nějakým vysvětlením, potřebovali by solidní základ. A tím by bylo...

„Dej dohromady dokumenty pro brífink. Pokud Snowdena nedokážeme umlčet, budeme muset podkopat jeho důvěryhodnost a na to budeme potřebovat naše přátele z tisku. Postarej se, aby v naší komunikaci figurovalo slovo *narcista*. Postupuj rafinovaně. „Netvrdím, že jde o vyloženou narcistickou poruchu osobnosti“... tyhle věci. Tohle všechno v pozadí.“

„S tím narcismem jsme to použili už u Juliana Assange.“

„Jo, a fungovalo to. Tak to použijte znovu.“

„Rozumím.“

„A ještě něco... nezapomeň upozornit na to, že Snowden porušil slib mlčenlivosti“. Tuhle frázi bude třeba zdůraznit.“

Žádný slib mlčenlivosti samozřejmě neexistoval. Vládní zaměstnanci skládali pouze jednu přísahu, a to že budou bránit ústavu. To byl však nevýznamný rozdíl. Hlavní bylo, že jste se vždy mohli spolehnout na to, že provládní média převezmou takovou terminologii, jakou jim státní orgány předloží.

„Dobře,“ řekl Remar. „Koho chceš postavit do čela mediální kampaně?“

„Ernest je nejlepší v branži. Probud ho.“

„Ernesta?“

„Toho chlapíka, co přiměl všechny lidi z médií popisovat tu podmořskou ropnou erupci v Mexickém zálivu jako ‚únik‘.“

„Myslíš toho chlapa, co přišel s vylepšenými vylepšenými výslechovými technikami?“

„Tohle pojmenování vlastně vymyslelo už gestapo, myslím, že v němčině se tomu říká *Verschärfte Vernehmung*. Ale Ernest byl natolik chytrý, že si ji vypůjčil. Myslíš si, že Snowden je génius? Počkej, až dostane plnou palbu od Ernesta. Média ho na dálku psychoanalyticky rozeberou jako narcistu a během čtyřiaadvaceti hodin ho postaví před soud a usvědčí z vlastizrady.“

„Postarám se, aby to dostal.“

„Za půl hodiny se potkáme na centrále.“

Ukončil hovor, otevřel dveře sprchy, zavřel kohoutek a vrátil se do ložnice. Při pohledu na Debbie, která stále tvrdě spala, se na okamžik zarazil. Nedalo se říct, že by ji ještě miloval, pokud ji vůbec někdy miloval. Ale vždy ho do jisté míry uspokojovalo vědomí, že ji chrání. A chránit, co člověku patří... to je přece určitá forma lásky. Možná dokonce ta nejvyšší.

Vešel do šatny a začal se oblékat. Věděl, že *Guardian* nejspíš

nezastaví. A dokonce se ani příliš nezamýšlel nad tím, do jaké míry by mohl noviny přibrzdit.

Jediné, na čem mu záleželo, co ho teď opravdu děsilo, bylo Boží oko. Všechno ostatní bylo nakonec možné nějak dohodnout.

Evelyn Gallagherová seděla v polstrovaném křesle přede dveřmi rohové ředitelny ve Fort Meade, kolena u sebe, sukni uhlazenou, prsty propletené na klíně. Stejně jako vždycky, když v tomhle křesle čekala, přemýšlela, jestli její póza není přehnaně strnulá, jestli z ní nečiší příliš rozpačitá formálnost. Bylo to však lepší, než kdyby se ustavičně vrtěla. Nechtěla, aby si někdo myslel, že v ní ředitel probouzí nervozitu. Nebo ještě jinak: nechtěla, aby to někdo *věděl*.

Ale ne že by si toho někdo mohl všimnout. V pracovně nikdo jiný nečekal a generál Remar, ředitelův výkonný důstojník, k ní od okamžiku, kdy ji uvedl do své pracovny, ještě ani jednou nepromluvil. Samozřejmě, Remar se svou páskou přes oko a zohaveným profilem, s prošedivělým vojenským ježkem na levé straně hlavy a nepravidelnou těstovitou masou jakoby růžové plastelíny na té pravé, v ní nervozitu probouzel jakbysmet. Bylo těžké neklouzat pohledem k jeho obnažené zjizvené tkáni nebo nepřemýšlet, co se může skrývat pod páskou. O jeho zranění a zotavení kolovaly v NSA legendy, přičemž jeho utrpení nejen jemu, nýbrž i jeho zachránci z bitevního pole, řediteli celé NSA, dodávaly jakýsi posvátný status. Byli jako jeden celek, levá a pravá ruka, a bez ohledu na tajemství, do nichž mohla být zasvěcena, se v přítomnosti této nerozlučné dvojice vždy cítila jako vetřelec.

Nenápadně se podívala na hodinky. Nikdy nevěděla, jak dlouho to může trvat – mohla to být minuta, mohly to být dvě hodiny. Taková nejistota mohla působit ponížujícím dojmem, jenže na druhou stranu, kolik lidí dostává nejen pozvánku, nýbrž

vyložený rozkaz dostavit se k řediteli pokaždé, když jim v systému vyskočí varovný signál?

A tak čekala, neslyšela nic kromě tlumeného cvakání Remarovy klávesnice a tichého hučení klimatizačního systému. Ne, nemohla popírat, že se jí líbí, že s ředitelem může mluvit mezi čtyřma očima – že se jí líbí, jak důležitě se cítí, jak jí přímý kontakt dodává v rámci organizace auru moci a významu. Na druhé straně ji tahle vazba izolovala. I na poměry důsledně rozčleněného prostředí NSA její práci ohraničovaly mimořádně neprostopupné zdi. Pokud věděla, o její funkci kromě ředitele neměl nikdo jiný ponětí, a Anders jí celou řadou neklamných znamení dával jasně najevo, že výsada přímého přístupu není zadarmo a že v případě jakéhokoliv porušení této izolace, ať už nahodilého či jiného, budou následovat tvrdé tresty.

Což jí právě v tomto okamžiku připadalo obzvláště nepříjemné. Něco jí vrtalo hlavou, a neměla po ruce jediného kolegu, s nímž by to mohla zkonzultovat. Chtěla se zeptat přímo ředitele, ale zdráhala se. Protože čeho by dosáhla, kdyby s tím přišla? Bylo to přitažené za vlasy do té míry, že by si tím jen vysloužila označení za nedůvěryhodnou, ba dokonce paranoidní osobu. A kvůli čemu? V sázce bylo až příliš mnoho. Cítila se tu jako ryba ve vodě, vykonávala důležitou práci, dostávala slušný plat a měla skvělé benefity. Zvláště zdravotní pojištění, bez něhož by nebyla schopná zapsat Dashe do speciální školy. Její bývalý manžel byl flákač a bála se na něj podat žalobu, aby se nezačal domáhat svých otcovských práv; její matka byla po smrti a otec přebýval v nedalekém pečovatelském domě se zhoršujícím se Alzheimerem. Takže tu práci potřebovala a nesmírně ji uklidňovalo vědomí, že to podle všeho platí i naopak. Pokud šlo o její pochybnosti... co naplat, nemá každý určité pochybnosti, které se jednoduše naučí držet pod pokličkou?

Seděla tam už skoro dvacet minut a právě uvažovala, že se možná před příchodem měla zastavit na toaletě a že si na sebe rozhodně měla hodit svetr, protože v Remarově pracovně byla

jako obvykle příšerná zima, když tu důstojník ustal v tukaní do klávesnice, zvedl oči od monitoru a řekl: „Už můžete jít dovnitř.“

Pokaždé přemýšlela, jak mu ředitel dává signál. Nejspíš nějakou textovou zprávou, stejným způsobem, jakým Remar informoval ředitele, že tu na něj čeká. Anebo se z nich po tak dlouhé a těsné spolupráci stali telepati. Vstala, na okamžik ještě zaváhala a otevřela dveře.

Ředitel seděl za svým dřevěným stolem ve tvaru písmene L. Stěna po jeho levém boku byla ověšena fotografiemi nejruznějších prominentů – prezidentů, ministerských předsedů, generálů, průmyslových magnátů; všichni s ředitelem stáli hezky bok po boku nebo se stisknutou pravicí. Stěna vpravo byla vyhrazena knihovně plné důležitě vyhlížejících svazků, které pojednávaly o vojenské strategii, managementu a filozofii. V jednom koutě stál konferenční stůl, pohovka a dvě polstrované židle – prostor určený pro delší a možná neformálnější setkání, ačkoliv ředitel ji osobně do tohoto hájemství ještě nepozval.

Zavřela za sebou a zůstala mlčky stát, zatímco Anders si ještě na okraj několika papírů dopisoval poznámky. Po chvíli na ni přes hranu brýlí na čtení upřel oči a nadzvedl obočí, aby dal průchod... čemu? Vadilo mu, že za ním přišla? Nebo byl naopak rád? Jako obvykle si uvědomovala, že v něm nedokáže číst. Byl to drobný, asi šedesátiletý muž s prořídlymi vlasy a nažloutlou kůží. Spolupracovala s ním už přes rok, ale nepamatovala si, že by kromě pravidelného pronikavého mhouření světle modrých očí někdy vyjádřil nějakou opravdovou emoci. Nikdy si nevšimla, že by sklouzl pohledem na její prsa, která se jí po Dashově narození zvětšila z velikosti C na D a došla k rozhodnutí, že na takové velikosti už zůstanou, i když jejich majitelka začala opět cvičit a shodila těhotenská kila. Nový objem jí nevadil – vlastně jako svobodná matka vítala pozornost, kterou díky svému zvětšenému poprsí poutala –, nicméně fakt, že ředitel o její hrud' ani nezavádl pohledem, působil trochu divně. Je homosexuál? Věděla, že

je ženatý a má čtyři dospělé dcery, ale to ještě nic nezaručovalo; i ve dvacátém prvním století byla u armádních složek spousta lidí s tajemstvím, zvláště mezi vyššími šaržemi. Občas ji napadlo, co by udělal, kdyby se dostavila s rozepnutým knoflíčkem a nahnula se mu nad stůl, aby na něco ukázala... i tehdy by dokázal odolat a nepodívat se? Ale nezkusila to. Nebyl to ten typ muže, kterého by bylo záhodno přivádět k myšlence, že si s ním pohráváte.

Ukázal na jednu z židlí před svým stolem a řekl: „O co jde?“ Taková otázka byla i jistou výzvou, nepřímým sdělením, že pokud využívá možnosti přímého kontaktu, určitě ho chce upozornit na něco důležitého. *Měla by* ho upozornit něco důležitého.

Posadila se, chodidla přitiskla pevně k podlaze. Stejně jako ve vnější pracovně i tady bylo překlimateizováno, přesto cítila, jak se mírně potí v podpaží, a byla ráda, že si nanesla deodorant.

„Pane řediteli, systém mě na něco upozornil – jde o shodu u dvou tváří na seznamu sledovaných osob. Novináře z *Interceptu* jménem Ryan Hamilton a našeho SASD v Ankaře, Daniela Perkinse.“

Speciální americký styčný důstojník byl nejvyšším zástupcem NSA v Turecku, podléhal přímo řediteli. Ve světě bylo jen pět dalších podobných osob – v Německu, Itálii, Thajsku, Japonsku a v Koreji. Pokud SASD začal dělat potíže, jednalo se o významné porušení povinností, takže bedlivě sledovala ředitele a zvědavě čekala na jeho reakci.

Ten však na sobě kromě mírného přimhouření očí nedal nic znát. „Čeho jste si všimla?“

„Jak víte, pane, po celém světě máme napíchnuté uzavřené kamerové okruhy. Záběry procházejí systémem rozpoznávání tváří a Konvoluční neuronovou sítí, která analyzuje další biometrické aspekty, jako jsou výška, délka kroku a rychlost chůze, a když jsou určité osoby spatřeny spolu, systém vyše upozornění. Dochází k řadě falešných záchytů, které je třeba vytrdit, ale tenhle máme potvrzený. Jsem si poměrně jistá, že v Istanbulu došlo k osobnímu setkání Hamiltona a Perkinse.“

Ředitel měl tak netečný výraz, že chvíli působil stejně koženě jako Remarův spálený profil.

„Zachytili jste je při setkání tváří v tvář?“

„Ne, pane, tváří v tvář ne. Ale jsem si poměrně jistá, že vím, kde se setkali – na trajektu přes Bospor. Podařilo se mi vysledovat, odkud oba přišli, ačkoliv přímo na trajektu žádná kamera není.“

Ředitel se opřel v křesle a jeho řeč těla dál vyjadřovala naprostou nenucenost, podobně jako u úvodní otázky *O co jde?* – stále to z jeho strany byla určitá výzva. „Jak víte, že to není náhoda?“

„Dokázat to nemůžu. Ale ten trajekt mi připadá jako ze špio-nážní učebnice. A navíc jste mi řekl, že nemám krotit svoji po-dezíravost, zvláště když jde o někoho z NSA.“

Pokud její výrok vyzněl jako výtka, nedal na sobě nic znát. „Kdy k téhle potenciální schůzce došlo?“

„Před dvěma hodinami.“

„A v Istanbulu jsou pořád?“

„Podle všeho ano. Domnívám se...“ Odmlčela se a nechala si to projít hlavou.

„Ano?“

„Víte, je mi známo, že coby SASD v Turecku Perkins podléhá přímo vám. Ale domnívám se... že jste nevěděl, že je v Istanbulu.“

Ředitel nadzvedl obočí. „Z čeho tak usuzujete?“

„Kvůli tomu, že jste se teď ptal, jestli tam stále jsou. Kdyby Perkins plnil oficiální úkoly, domnívám se, že byste to věděl.“

Ředitel se na ni mlčky zadíval a ji napadlo, zda toho neřekla až příliš. Ale chtěla mu sdělit, že zvládne víc věcí než se jen naborávat do sítí a vytvářet monitorovací systémy. Chtěla, aby věděl, že má i dobrý instinkt a že si zaslouží větší zodpovědnost.

„Každopádně bych doporučovala prověřit celní záznamy a zjistit, kdy Hamilton přiletěl, a podívala bych se jim i na mobility. Pokud byly vypnuté nebo zůstaly na nějakém jiném místě, bezpochyby to svědčí o tom, že se snažili nezanechat žádné

stopy. Hodně by nám mohlo sdělit i XKeyscore. Sama bych se tam podívala, pane, ale nemám k tomu oprávnění.“

Nenápadně mu tak naznačovala, že by svou práci mohla vykonávat lépe a efektivněji, kdyby měla přístup k většímu množství nástrojů.

Ale on tomu nevěnoval pozornost. „Uvažujete správným směrem. Pošlete mi primární data. Chci přesně vědět, kde a kdy je zachytily kamery.“

„Ano, pane řediteli.“

Sundal si brýle, položil je na stůl a upřel na ni soustředěný pohled. „Povězte mi, Evie, ten kamerový systém jste vyprojektovala vy, že ano?“

Zamrkala překvapením, když uslyšela svoje křestní jméno. Ohromilo ji, že si ho vůbec pamatuje.

„No, ano, pane. Tedy, chci říct, že jsme už věděli, že v dnešní době je většina kamer v uzavřených okruzích připojená do sítí, což znamená, že s nimi můžeme na dálku pracovat.“

„Ano, ale vy jste stála v čele týmu, který nás do těch sítí zavedl a vzájemně je provázal. Vy jste tento systém zautomatizovala a začala využívat nové kamerové sítě, jak se postupně připojovaly k internetu. Třeba tu, kterou na Harvardu potají instalovali do tříd, údajně v rámci studie zkoumající účast na přednáškách. Vy jste navrhla využít tento přístup nejen pro vykonávání specifických úkolů, ale i pro pasivní dohled tím, že jste všechno provázala s technologií rozpoznávání tváří a Konvoluční neuronovou sítí.“

„Je to tak, pane.“

Pokýval hlavou. „Pokud se ukáže, že Perkins v téhle záležitosti opravdu porušil své povinnosti, je to přesně ten typ problému, který bychom přehlédli, kdyby nebylo vás. Takže jste odvedla velice dobrou práci.“

Pochopila, že ji posílá pryč. Pokud měla nadnést to, co jí vrátilo hlavou, bylo to teď, nebo nikdy.

Udělej to, pomyslela si. Nebo tě to nikdy nepřestane trápit.

„Pane řediteli, můžu... je tu ještě jedna věc, na kterou bych se vás chtěla zeptat, pokud je to tedy vhodné.“

Nadzvedl obočí a nic neřekl.

„Minulý měsíc... ten systemák ze CIA... zjistila jsem, že je v kontaktu s Marcy Wheelerovou, tou novinářkou z *Emptywheelu*, vzpomínáte si?“

„Scott Stiles, jistě.“

„Ano, Stiles. Tedy, jako obvykle, se svým přístupem do sítě můžu maximálně potvrdit, že došlo k setkání. Neočekává se, že budu jinak cokoliv rozkrývat. Takže... nikdy nevím, co odhalí další šetření.“

Čekala, opět doufala, že třeba pochopí, co mu chce naznačit, bude souhlasit, že by svou práci mohla vykonávat líp, kdyby nemusela mít klapky na očích. Ale dál nic neříkal. Setrval u toho nepříjemně neutrálního výrazu a pronikavého pohledu. Téměř se rozhodla, že to nechá být. Ale když už zašla tak daleko... K čertu s tím.

„Víte, jen několik dní poté, co jsem upozornila na spojitost mezi Stilesem a Wheelerovou, jsem ve *Washington Postu* narazila na jeden článek. Stilese našli oběšeného v jeho bytě v MacLeanu.“

„Ano, o tom vím. Velice smutné.“

„Ano, pane, to je pravda. A já jsem jen...“

Nedokázala tu větu doříct. Co to sakra dělá?

Ředitel jí věnoval slabý náznak úsměvu. „Ptáte se, zda to byla náhoda?“

„No, víte, pane, ano, myslím, že právě na to se chci zeptat. Prostě mi to připadalo –“

„Chcete vědět, jestli jsme měli něco do činění se Stilesovou smrtí?“

Polkla. Nemohla to popřít, ano, přesně to chtěla vědět. Ale přitom to nemohla říct nahlas. Že něco takového byt i naznačila, jí najednou připadalo šílené. Sama ta myšlenka i to, že ji nadnesla.

Ticho se protahovalo. Potom se ředitel přidušeně zasmál. „Odpověď zní ne.“

Podívala se na něj, ale měl neproniknutelný výraz. Po další nepříjemné odmlce přikývla a vstala. „Děkuju, pane řediteli. Případám si hloupě, že jsem se na to zeptala.“

Zavrtěl hlavou. „Já jsem naopak rád. Tohle je přesně ten typ otázky, ten typ spojitosti, po kterém bychom se tady měli všichni snažit pít. V tomhle případě je to ale prostě tak, že šlo o shodu náhod.“

„Takže... Stiles se s Marcy Wheelerovou nepodílel na žádných... nekalostech?“

Chvíli neodpovídal. „To jsem neřekl.“

„Ne, pane, ale řekl jste, že Stilesova smrt je smutná.“

Sotva znatelně svraštil obočí. „To taky je. Ať při svých kontaktech s nezodpovědnými blogery zamýšlel cokoli, mnoho let sloužil své vlasti. Podle mě je jeho nešťastná, zbytečná a předčasná smrt opravdu velice smutnou záležitostí, přesně jak jsem řekl.“

Přikývla a vstala, pochopila, že zabloudila do slepé uličky, a litovala, že ji napadlo do ní vůbec vstupovat. Když přišla ke dveřím, ještě pronesl: „Evie.“

Otočila se a pohlédla na něj.

Pokýval hlavou, jako by ji chválil nebo posuzoval. „Velice dobrá práce.“

„Děkuji, pane řediteli.“

Zamířila zpátky do své kanceláře a v duchu si dala facku. Cítila, že se na to musí zeptat, ale proč? Co tím chtěla dokázat a komu? Kdyby sledovala film, zlobila by se na hlavní hrdinku, že se tak neuváženě prořekla. Nic se nedozvěděla a současně nejspíš řediteli zavdala důvod začít zpochybňovat... nevěděla co. Její loajalitu nebo něco takového.

Tohle všechno bylo dost hrozné, ale bylo tu ještě něco horšího, něco, co vnímala jako hlavní důvod, proč litovala svých otázek.

Měla totiž za to, že jí ředitel lhal.

Jakmile Gallagherová odešla, Anders se kódovanou telefonní linkou spojil s týmy, které mají na starost geolokalizaci a celní záznamy. Gallagherová měla výborný instinkt, což ho v dané chvíli trochu znepokojovalo, ale zabývat se tím hodlal až za chvíli. Teď byli důležití Hamilton a Perkins a to, zda má NSA v Turecku nějakého nového Snowdena.

Rozhodl se, že v Ankaře nebude nikoho kontaktovat. Prozatím. Očekával, že všechno, co potřebuje vědět, zjistí od lidí z geolokalizačního a celního oddělení. A ze systému vytvořeného útvarem pro využívání počítačové sítě, který pronikl prakticky do každého hotelového a jiného cestovního systému na světě. Pokud se bude třeba s Perkinsem vypořádat, bude lepší, aby o podstatě problému vědělo co možná nejméně lidí, zvlášť poté co Gallagherová vyjádřila podezření ohledně Stilesova osudu. Jediným účelem rozčleněného bezpečnostního programu – zahrnujícího geolokalizace mobilních telefonů, celní správu, policejní složky, monitoring uzavřených kamerových okruhů, satelitní zobrazování, detekci poznávacích značek a několik dalších služeb včetně jiných, snáze dostupných a méně blokováných metadatových programů – bylo zajistit, aby nikdo bez patřičného povolení neměl možnost získat víc než pouhé útržky informací o tom, kdo je sledován nebo proč. Nebo co se ohledně toho podniká.

Tedy jediný účel to nebyl. Mělo to ještě jiný přínos: nikdo kromě Remara a Anderse nebyl srozuměný se všemi způsoby monitoringu, které mohla NSA uplatnit při řešení nějakého problému. Instinktivně cítil, že Perkinsovi podrazilo nohy právě toto

rozčlenění, které on sám vymyslel v návaznosti na Snowdenův věrolomný akt. Pokud se stal z Perkinse zrádce, musel vědět, že si má dávat setsakramentský pozor na mobilní komunikaci, webové stránky, které navštěvuje, a celou řadu dalších bezpečnostních pastí. Už ale nevěděl o metodě rozpoznávání tváří či jiných biometrických nástrojích. Špion se může vyhýbat pouze těm monitorovacím systémům, o nichž ví. A proto bylo životně důležité, aby prakticky nikdo neměl možnost být zcela v obraze.

Během deseti minut obdržel potvrzení, že Hamilton toho odpoledne přiletěl linkou British Airways z Londýna. O dvě hodiny později se ubytoval v hotelu Rasha. A jeho mobil od té chvíle zůstával v pokoji. Mohl mít novinář jiný důvod, proč při cestě ven nechá mobil v hotelu, než aby se pokusil nabulíkovat tomu, kdo ho sleduje, že v pokoji fyzicky zůstal i on sám? A co víc, totéž udělal i Perkins; vydal se na cestu do Istanbulu, ale mobil si nechal ve svém ankarském bytě.

A Gallagherová měla pravdu. Bylo nemyslitelné, aby se Perkins vydával do Istanbulu, aniž by předtím informoval Anderse. V roce 2013 je odrovnalo to, že se Snowden potají vydal do Hongkongu. Od té doby musely být veškeré cesty, stejně jako všechny zahraniční a mediální kontakty, předem jasně zdůvodněny. To, že teď Perkins porušil protokol, vypadalo vážně. Hodně vážně. Ale Anders potřeboval víc, aby si mohl být jistý – dostatečně jistý, aby udělal to, co cítil, že bude zapotřebí.

Zavolal Gallagherové. „Evie, do kolika kamerových soustav v Ankaře a Istanbulu máte přístup?“

„Prakticky do všech. Je tam sice několik bank s obzvláště silně zašifrovanými systémy, ale –“

„A záznamy z nich se uchovávají jak dlouho – tři měsíce?“

„Minimálně. Když je třeba, často dokážeme využít i starší, už přeepsaný materiál.“

„Chci, abyste spustila ten váš systém a zjistila, jestli v časovém rámci, který máte k dispozici, dokážete Perkinse lokalizovat v ankarských internetových kavárnách nebo v jejich okolí.“

„Pane řediteli, myslím, že pokud se zaměříte na jeho mobilní telefon –“

„Upřímně pochybuju, že by ho během návštěv, které si dokážu živě představit, nosil u sebe.“

Krátká pauza. „Rozumím, pane.“

„Pokud něco najdete, chci znát data, konkrétní časové údaje a místa.“

„Ano, pane.“

Hovor ukončil a zamyslel se. Proč Hamilton s Perkinsem riskovali osobní setkání? Pokud šlo o běžný únik dokumentů, dal by se bez ohledu na rozsah zvládnout i na dálku. Elektronicky.

Ale odpověď byla nasnadě. Sběr informací byl v NSA každodenní chleba. Perkins to dobře věděl. Takže se víc bál elektronické detekce než kompromitace prostřednictvím schůzky. Stejným způsobem uvažoval i bin Ládín, když se vyhýbal telefonům a internetu a místo nich spoléhal na lidské kurýry.

Cítil však, že v tom bude ještě něco víc. Třeba se osobně setkat nepotřebovali, třeba to jen chtěli. Proč? Opět si vzpomněl na Snowdena. Materiály, které vynesl, byly těžko srozumitelné, pro neznalé lidi byly v podstatě psané cizím jazykem. Týden jimi prováděl Greenwalda, Poitrasovou a MacAskilla, seznamoval je s pozadím, vysvětloval, doplňoval nezbytný kontext. Pokud chtěl Perkins jen něco vynést, mohl informace jednoduše nahrát na *WikiLeaks*. Ne, on stál o oficiální souhlas známého novináře – způsob, jak z uniklých informací udělat něco, co by bylo zajímavé pro média. Jinak by se následky odstranily velice snadno. Vláda by odhalení mohla odbýt jako snahu je poškodit, nebo by je zcela popřela.

Na monitoru mu naskočilo upozornění na novou zprávu. Gallagherová se tam dostala. Perkins měl v oblíbě nejméně čtyři ankarské internetové kavárny. Patrně jich bylo víc, střídal je, jako se střídá kulička pod jednotlivými skořápkami, ale prozatím byl zachycen pouze v těchhle čtyřech. I tak to bylo víc než dost.

Zavolal jedné analytičce systému PRISM a řekl jí, že chce zjistit, zda některé z internetových aktivit ve zmíněných ankar-ských kavárnách působí podezřele. S patřičnými daty a přesnými časovými údaji analytička za necelé tři minuty potvrdila, že někdo v uvedených kavárnách četl *Intercept* a *WikiLeaks* a různé další radikální webové stránky. Ještě horší bylo, že někdo aktivně vyhledával životopisy aktivistů, jejichž seznam vypadal jako přehledka mezinárodních podvratných živlů: Barrett Brown, Sarah Harrisonová, Murtaza Hussain, Angela Keatonová, Jason Leopold – známý „terorista“ využívající páky v podobě zákona o svobodném přístupu k informacím –, Janet Reitmanová, Trevor Timm... a zase ta zatracená Marcy Wheelerová. Pozornost se postupně soustředila hlavně na jedno jméno: Ryan Hamilton.

Krása jejich bezpečnostního systému spočívala v tom, že analytička neměla ponětí, ke komu se žádost váže. Ani náhodou si nedokáže spojit dnešní Andersovu žádost se zítřejšími nepřijemnými zprávami o Perkinsovi.

Telefonát geolokalizačnímu analytikovi potvrdil, že ve všech případech, kdy Perkins navštěvoval internetovou kavárnu, zůstával jeho mobil v bytě. Myslel si, že tím skryje svůj pohyb, a tím i svou aktivitu. A byl by měl pravdu – kdyby nebylo kamerové sítě. O té nevěděl.

Anderse chvíli dopalovalo, co všechno musí absolvovat, jen aby potvrdil pohyb jediného člověka. Bylo by mnohem snazší a lepší, kdyby byli všichni lidé vybaveni mikročipem. Někde četl článek o fence, co utekla ze svého domova v Pensylvánii a o několik měsíců později byla nalezena v Oregonu – to vše díky tomu, že si technik v psím útulku přečetl mikročip, který jí implantovali majitelé. Samozřejmě by se nejspíš zvedl odpor vůči myšlence, že by se něco podobného mělo dělat lidem, ale představoval si, že pokud by se takový koncept propagoval jako pojistka proti únosům... a pokud by se zajistilo, že by se díky němu nějaký únos za velké pozornosti médií povedlo zmařit – nějaké dítě by bylo zachráněno před tím nejzvrhlejším zacházením

a jeho matka s otcem před nevýslovnou hrůzou a žalem, a to jen proto, že coby milující rodiče byli dostatečně prozíraví a svému potomkovi v nejtělejších mládí nechali zavést čip –, netrvalo by dlouho a všichni rodiče by si připadali trestuhodně nedbalí, že svým dětem také nenechají čip implantovat. Přemýšlel, jestli by to šlo přímo uzákonit, stejně jako se zavedla povinnost používat autosedačky a cyklistické helmy. Ale ne, nejspíš by to ani nebylo nutné. Strach z únosu spolu s vyčítavou otázkou *Proč, proč jsme mu nedali zavést ten čip?* by bohatě stačily.

Vytrhl se ze zasnění. Chápal, že musí pracovat jen s tím, co má v současnosti k dispozici. Zítřek je něco jiného.

Takže Istanbul, zamyslel se. Proč si pro setkání zvolili Istanbul? Byl dost blízko Ankary, aby se Perkins mohl vytrazit a přicestovat sem vlakem nebo autem. Žádné mobily, žádné kreditky, žádné elektronické stopy. Ankara by byla příhodnější, ale pokud Hamilton figuroval na nějakém seznamu sledovaných osob – jako že figuroval –, jeho přítomnost v Ankaře by mohla k Perkinsovi přitáhnout pozornost, jen co *Intercept* zveřejní materiály, které Perkins novináři předal.

To všechno znamenalo, že by pořád mohli mít šanci eliminovat škody. Pokud to bylo první setkání... pokud se elektronicky ještě nic neposlalo, anebo poslalo, ale nikdo jiný neměl šifrovací klíče... pokud měli v plánu strávit spolu alespoň krátký čas, aby Perkins mohl Hamiltonovi vysvětlit co a jak...

Musí si však dávat pozor. Gallagherová je podezřívavá. Kvitoval však, že není podezřívavá natolik, aby se s ním o své domněnky bála podělit. Přesto je podezřívavá dost. Kromě toho je chytrá a všímavá. Další sebevražda – či dokonce dvě – v souvislosti s problémy, na které sama upozornila, by její znepokojení pravděpodobně ještě prohloubily. Potřeboval něco, co by se dalo ještě víc popřít.

Nicméně i navzdory popírání bylo třeba Gallagherovou sledovat. Měl zkušenost, že s podezřením je to jako s chřipkou. Tu chytí spousta lidí, ale jen relativně málo z nich jí podlehne.

Postupem času a při patřičné léčbě se většina uzdraví. Ale nemoc je třeba stále monitorovat. Nesmíte dopustit, aby horečka dosáhla bodu, kdy ohrozí zdraví těla.

A především by se nemělo riskovat šíření nákazy.

Pomyslel na Hamiltona. Chvilí se cítil... neřekl by, že vyloženě hrozně. Ale zkormouceně. Někteří v agentuře pohlíželi na svět optikou karikaturisty, kdy jejich domácí nepřátelé nenávidí Ameriku a milují teroristy a tak podobně. Takovými absurditami se jeho kolegové utěšovali. Anders chápal, že lidská přirozenost zpravidla funguje mnohem rafinovaněji, a předpokládal, že Hamilton svým pokřiveným způsobem svou zemi miluje bez ohledu na to, jak hodně jí svými aktivitami pravděpodobně uškodí. Ale co, s vědomím, že smrt tohoto novináře nebude nadarmo, se pojila i jakási vznešená hrdost. Způsob jeho skonu ve skutečnosti Američany spojí, posílí je a dá jim společný cíl. Hamilton se to neměl nikdy dozvědět, a i kdyby se to stalo, nikdy by to nepochopil, ale Anders ho určitým zvláštním způsobem respektoval. Jestliže tenhle člověk musel zemřít – a to musel –, nechtěl by třeba poskytnout své orgány, aby mohl dopřát dar života i ostatním? Samozřejmě že by chtěl. Stejně jako každý jiný slušný člověk. A Anderse do jisté míry těšilo vědomí, že Hamiltonovi vzdává hold tím, že mu smrtí poskytne příležitost přinést srovnatelnou obět. Že zmírní Hamiltonovu ztrátu, že nezvětší její tragičnost.

Povolal si Remara, který pak při briefingu seděl naproti ředitelovu stolu rovně, jako by spolkl pravítka – což byla pozice, kterou měl ve zvyku zaujímat, jak Anders dobře věděl, když se vzpíral obtížným rozhodnutím. A vskutku, jak se dalo předpokládat, Remar se ohrazoval vůči tomu, co bylo třeba vykonat. Ale stejně tak nakonec neochotně uznal, že neexistuje žádná jiná možnost. A teprve když se domluvili na konkrétním plánu, se Remar zeptal: „Proč si myslíš, že to udělal?“

Anders se v křesle opřel, protože se mu ulevilo, že tu složitější část rozhovoru má za sebou. „Kdo ví? Měl napjatý vztah s rodinou.

Dozvěděl jsem se, že to připisoval práci a tomu, jak ho od rodiny vzdaluje. Třeba tímhle vším chtěl svým blízkým ukázat, že patří k těm hodným. Nebo možná šlo o nějaký pomýlený hlas svědomí, který v něm s postupujícím věkem a s prohlubujícím se vědomím vlastní smrtelnosti rostl jako nádor. Věděl jsem, že něco z toho může představovat jeho zranitelné místo. Měl jsem to brát vážněji.“

„Nemůžeš vědět všechno.“

„Vědět všechno je naší *povinností*.“

Remarův výraz zůstával strnulý. Někdy bylo těžké posoudit, zda je jeho netečnost důsledkem utrpených zranění, nebo zda se snaží skrývat své myšlenky.

Po chvíli pronesl: „Nemohlo v tom být... je vyloučené, aby Perkins věděl něco o Božím oku, že ano?“

Anders nad absurditou takového nápadu zavrtěl hlavou. Ale pocítil, jak se mu sevřel žaludek, což mu připomnělo noc, kdy ho Remar probudil se zprávou o Snowdenovi.

„Není možné, aby Perkins něco tušil,“ prohlásil vzápětí. „Plný přístup máme jenom ty a já. Jsme jediní, kdo vůbec ví, že existuje, aspoň pokud jde o jeho celkový koncept. Ale... provedeme audit. Osobně, samozřejmě.“

Remar přikývl. „Jistě. Ale... souhlasil bys, že je vhodná doba nazvat ho nějak jinak?“

„Nikdy jsi nic lepšího nevymyslel.“

„Já vím, ale –“

„Boží oko tomu padne jako ulité. Vystihuje to dokonale.“

„Chci říct jenom to, že Patriot Act a Freedom Act... to byla účinná jména. Dohled nad lidmi se taky nakonec ujal. Masožravec, Program absolutní informovanosti... tyhle programy byly pod palbou, protože jejich názvy zněly děsivě.“

„Oko prozřetelnosti je už všude. Je na zadní straně velké pečeti Spojených států a na rubu každé jednodolarové bankovky. Je dobře známé. Poskytuje útěchu. Ale tyhle věci vlastně ani nejsou důležité. Protože Boží oko se nikam ven nedostane.“

„Samozřejmě že ne, ale –“

„To, o čem se tu teď bavíme, je pouze preventivní opatření. Jenom se jakoby díváme pod postel, abychom se ujistili, že se pod ní neschovává bubák. Potvrzujeme to, co už víme.“

„V pořádku, ale –“

„Podívej, Boží oko bylo zabezpečené už před Snowdenem, že ano? Tohle víme s jistotou. Protože –“

„– protože kdyby měl Snowden k Božím oku přístup, odhalil by ho.“

„Přesně tak. Stejně jako kdyby měla al-Káida před jedenáctým zářím přístup k atomovkám, New York a Washington by se vypařily. V obou případech platí, že neexistence důkazů –“

„– byla důkazem neexistence.“

„Správně. A přesto jsme z přehnané obezřetnosti nechali Chambersovou zesílit všechny bezpečnostní protokoly.“

Remar se na něj zadíval, v očích svůj starý nesouhlas. „Anténa byla mimořádný talent. A loajální.“

Andersovi se nelíbilo, že Remar používá její křestní jméno. Tedy její přezdívku – ve skutečnosti se jmenovala Nicole –, ale to bylo ještě horší. To, co bylo výlučně rozhodnutím v otázce národní bezpečnosti, se tak jevilo osobněji. Ba co víc, to šetření se mu nezamlouvalo. Zadíval se Remarovi do očí. „Zpochybňujete moje rozhodnutí, generále Remare?“

Remar sklopil zrak. „Co se stalo, stalo se. Ale pokud nemáte obavu, že Perkins získal přístup k Božím oku, proč tak extrémní opatření?“

„Perkins sice nemůže rozpoutat armageddon, ale to ještě neznamená, že nepředstavuje katastrofu. Chceš dalšího Snowdena? Ty náklady a ztráty spojené s negativní publicitou, ty potíže a neshody? Ten zatracený Greenwald, co se vysmíval NSA, že jako jediná organizace ztratila data, co se snažíme získat zpátky?“

„Ne, jasně že ne.“

„A to nemluvím o tom, jak pak budeme vypadat my, jestli se to stane znovu.“

Remar přikývl.

Anders si povzdechl. „Nevíme, co měl Perkins za lubem. Ale můžeme předpokládat, že pokud si zrovna náš SASD v Turecku myslel, že by se o to mohla zajímat média, musí to být škodlivé. Mimořádně škodlivé.“

Remar opět přikývl a zdálo se, že se nechal obměkčit. „Koho na to chceš?“

„U Perkinse mě napadá Delgado. U toho novináře Manus.“

„Takže na Perkinse rafinovaně a na novináře hrubou silou?“

Anders zavrtěl hlavou. „Aby ses v Manusovi nespletl. Sice neslyší, ale to neznamená, že není schopný použít hlavu.“

„Já nevím, Tede. U tohoto chlapa nikdy nedokážu poznat, co si myslí.“

Anders se podíval na Remarovu zohyzenou tvář a zdržel se komentáře, že přesně tohle by se dalo říct i o něm.

„Není důležité, co si myslí, Miku. Důležité je, co dělá.“

„Tebe neznervózňuje?“

„Vím, jak s ním zacházet.“

„Na to jsem se neptal.“

„Na tom ale záleží.“

„Vím, že je ti oddaný. Jako... nevím, jako týraný pes, kterého jsi zachránil, nebo něco v tomhle smyslu. Ale víš, že takový pes je poznamenaný? Hluboko uvnitř. Nikdy mu nemůžeš stoprocentně důvěřovat.“

„Tohle není otázka důvěry. Je to otázka užitečnosti.“

Jeho slova vyzněla trochu drsněji, než zamýšlel, ale na druhé straně, mohl někdo popřít pravdivost takového výroku?

Remar se postavil. „Dobře. Co tam máme dál?“

Pochopil Andersova slova jako komentář k jejich vzájemnému vztahu? Ředitel to tak nemyslel.

Ne, Remar byl fajn. Byl stejně loajální jako Manus – ačkoliv někdy měl příliš mnoho otázek. Ale přinejmenším vzděky věděl, kdy si má námitky nechat pro sebe a vykonat rozkazy.

„Budeme potřebovat tureckou spojku,“ řekl Anders. „Zkontaktuj našeho člověka. Manus toho novináře dopraví lidem z Ergenekonu. Propašují ho do Sýrie.“

„Což je druhá spojka.“

„Správně. Řekni našemu člověku, že Ergenekon dostane zapláceno ve třech tranších – když převezme zásilku, když ji doručí Syřanům a když Syřané dokončí transakci.“

„O jakých Syřanech se tady bavíme?“

„Záleží na tom? Budeme jim říkat ISIS.“

„Značka ISIS je v téhle fázi už docela známá. Možná by bylo lepší použít něco novějšího.“

Anders se zamyslel. „No, mohli bychom to připsat Choránské skupině. Víš, jak se o nich mluví: ‚příliš radikální i na al-Káidu‘.“

„Nevím. Tvrdili jsme, že jsme vůdce téhle skupiny zabili, když začalo bombardování v Sýrii. Navíc se to jméno nikdy pořádně neujalo. Chorásán... to je jak Kardashian. Už jsem ti říkal, že na jménech záleží.“

Anders téhle narážce nevěnoval pozornost. Boží oko znělo dokonale a on to jméno – nebo ostatně cokoli jiného – neměl chuť měnit v něco, co za dokonalé nepovažoval. „Tak nebuď nijak konkrétní. Ale připiš to ISIS. ‚Odštěpenecké skupině s vazbou na ISIS‘, nebo tak něco. A pokud jde o Turky, začni u tranše ve výši dvaceti tisíc dolarů, ale buď připravený jít celkově na stovku.“

„V dnešní době chtějí spíš materiál než peníze.“

„Řekni našemu člověku, že jestli to půjde dobře, příště se můžeme pobavit o bubnových granátometech. Po těch jsou jak diví. Ale ať to s tou hamížností zase nepřežene.“

Remar zamířil ke dveřím. „Seženu Delgada. I toho psa Manuse.“

O dvacet minut později se ozvalo dvojí ostré zaklepaní. Anders vzhlédl ke dveřím: „Dál.“

Dovnitř vstoupil Thomas Delgado a zavřel za sebou. Metr šedesát pět, chlapík ve vynikající kondici. Na sobě měl na míru šitý šedý oblek a bílou košili. Absence kravaty byla jeho jediným módním ústupkem marylandskému horku na konci léta. Zřejmě ve snaze napravit tento nedostatek mu z náprsní kapsy saka vyčníval asi centimetrový kousek bílého lněného kapesníku. Jeho oděv působil na chodbách NSA až okázale elegantně, zvláště během léta bez rukávů, ale Anders měl za to, že na něm něco je – že se tak Delgadovi alespoň částečně daří zastírat skutečnost, že kdysi dávno získal pověst technicky zdatného zabijáka, který pracuje pro různé domácí i cizí kriminální organizace z východního pobřeží.

To bylo před deseti lety, kdy ho Anders varoval před blížícím se zásahem komanda FBI, které se ho snažilo dostat za mříže a kterému tak hodil klacek pod nohy. Varování bylo samozřejmě součástí určitého *quid pro quo* a Delgado se ukázal být mimořádně schopný – nápaditý, diskrétní, rozhodný. Řekli jste mu kdo, řekli jste mu kde, řekli jste mu, co může a nesmí, aby věděl jak. Kromě těchhle věcí se na nic jiného nikdy neptal a nestalo se, aby daný problém nevyřešil. Pokud měl nějaký nedostatek, byl to fakt, že z určitých aspektů své práce měl větší požitek, než by se mohlo považovat za... žádoucí. Ale nikdo není dokonalý.

Delgado se posadil. Dýchal pravidelně, ale kolem řádky vlašových štěpů, které se mu usilovně snažily zakořenit nad lysým čelem, mu vyrazily drobné krupěje potu.

„Přišel jsi zvenku?“ zeptal se Anders.

Delgado přikývl. „Je tam totální peklo. Aspoň čtyřicet stupňů. Remar říkal, že se se mnou chcete okamžitě setkat.“

Anders spojil prsty do stříšky. „Máme problém v Ankaře. Okamžitě tam poletíš vojenským speciálem z Andrews. Nemůže to být sebevražda. Můžeš to narafičit jako bouračku?“

Delgado se usmál. „Víte, že můžu, zvlášť pokud je to novější model.“

Na Delgadově úsměvu bylo vždycky něco, co mu dodávalo výraz pohrdavého úšklebku. Ale tohohle chlapa nezaměstnávali kvůli osobnímu kouzlu.

Anders pomyslel na luxusní evropské auto, kterým, jak věděl, Perkins jezdí po Ankaře. „Je docela nový. Jestli se dovnitř nedostaneš sám, zajistím ti podporu od kybernetiků z našeho TAO.“

„Nebudu je potřebovat.“

„To je nejspíš pravda, ale kdyby něco, budou po ruce.“

Lidé z TAO byli kouzelníci. Jeden tým dostal za úkol vyvinout přístup k počítačovým sítím spravujícím zkontrolovaná zavazadla u všech významných leteckých společností. Potom už byla hračka zajistit, aby se někam dočasně „zatoulal“ něčí kufr nebo, což bylo ještě lepší, celý náklad kufrů určených pro konkrétní letadlo, a dokud byly nezvěstné, nahradit tu kolečko, tam rukojeť nebo podpatek boty odposlouchávacím nebo sledovacím zařízením. Po několika hodinách, nebo třeba za den letecká společnost zjistila svou chybu, omluvila se a poslala zavazadla do správného cíle. Neschopnost přepravních organizací byla natolik známá a rozšířená, že nikoho nikdy ani nenapadlo položit si otázku, jestli za tím nemůže být ještě nějaká jiná síla. Snowden toho v souvislosti s těmihle schopnostmi hodně prozradil, ale ne všechno. Díky bohu.

Delgado si z hlavy otřel kapku potu. „Detaily?“

„Generál Remar ti cestou ven poskytne šifrovaný soubor. Můžeš si ho přečíst v letadle.“ Odmlčel se a potom dodal: „Nebudeš mít možnost navázat kontakt s tamější expoziturou. Problémem je právě její šéf.“

Pokud to Delgada překvapilo, nedal to na sobě znát. Pouze přikývl a řekl: „Už vím, proč potřebujete bouračku. Dáte mě dohromady s tou zrůdou, nebo budu tentokrát operovat na vlastní pěst?“

„Letadlem poletíte spolu. To už čeká v Andrews. Manus bude ve stejné oblasti, ale bude se věnovat jiným úkolům.“

Jako na znamení někdo v tom okamžiku třikrát potichu zaklepal na dveře. Anders vyčkával. Pokud to je někdo jiný, odejde. Pokud je to Manus, jeho pokyn ke vstupu stejně neuslyší.

Dveře se otevřely, pracovna za nimi na chvíli zmizela z dohledu. Potom se uvnitř ocitl Marvin Manus a dveře se za ním zavřely. Delgado se otočil, aby mu Manus mohl odezírat ze rtů, a obzvlášť hlasitě a zřetelně pronesl: „Tak tam jen tak nestůj, Einsteine. Posad' se.“

Anders se nikoliv poprvé pozastavil nad Delgadovou animozitou. Bylo jasné, že tenhle nevysoký elegán má i svou nepříjemně drsnou stránku. Ale je schopný někomu přát i smrt? Z Delgada šla hrůza, o tom nebylo pochyb. Ale Manus... Manus byl něco jiného, něco živočišného a živelného. Anders ho zachránil před patnácti lety, kdy Manus zrovna oslavil osmnácté narozeniny a chystal se přejít z nápravného ústavu pro mladistvé v illinois-kém St. Charles do přísně střeženého zařízení pro dospělé v Pontiacu. Výmluvné bylo už to, jakou nervozitu vyvolával u Remara. Protože Remar, který se zotavil ze zranění a pře-trpěl bolesti, jaké by zabily většinu jiných lidí, nebýval nervózní z nikoho.

Manus jízlivě poznámce nevěnoval pozornost a s pohledem upřeným na Anderse čekal na další rozkazy. Anders se podíval na Delgada a řekl mu: „Běž.“

Delgado zaváhal, potom se ale postavil a začal se kolem Manuse šourat pryč, přičemž si svého urostlého kolegu změřil od hlavy k patě. Ještě před ním se ale zastavil, aby Manus dobře viděl na jeho rty, a skoro zakřičel: „Jsem rád, že poletíme spolu. Chyběla by mi naše duchaplná konverzace.“

Manus ho při odchodu sledoval a nic neříkal. Anders samozřejmě věděl, jak s Manusem jednat, ale i jemu jeho netečnost někdy připadala... znepokojivá. Zvláště pokud tak reagoval na něco, co by u normálního člověka vyvolalo nějaký projev zlosti.

Anders ukázal na křeslo, načež se na Manuse současně znakovou i běžnou řečí obrátil se slovy: „Marvine, děkuji, žeš přišel.“ Tahle zdvořilost byla záměrná. U Manuse měla velkou váhu. A ačkoliv Anders věděl, že Manus umí skvěle odezírat ze rtů, pokusil se při každé příležitosti vnést do svého projevu i něco z toho mála, co se naučil z amerického znakového jazyka, protože věděl, jak si Manus jeho snah cení.

Manus přikývl a usadil se do jednoho z křesel. Opatrně přitom sevřel područky, jako by měl obavu, že je bezděčně zlomí.

„Poletíš do Istanbulu,“ pokračoval Anders. „Stejným vojenským letadlem jako Delgado. Generál Remar ti předá šifrovaný soubor s podrobnostmi. Půjde jen o únos. Novináře, který podle všeho nedbá na svou osobní bezpečnost a je zřejmě neozbrojený. Nezáleží na tom, jestli se mu při tom únosu něco stane, musí ale zůstat naživu a víceméně v pořádku.“

„Co s ním mám udělat?“ Manus promluvil hlubokým a znělým hlasem a slova pronesl s mírně nepatřičnou výslovností, protože se neslyšel. V jeho hlase vesměs nebylo možné nalézt o nic lepší vodítko k myšlenkám, které se za ním ukrývaly, než v jeho charakterističtějším mlčení.

„Předáš ho skupině tureckých prostředníků, kteří mají kontakty na syrské straně hranice. Generál Remar teď zajišťuje příslušnou logistiku, a jakmile budu mít víc informací, dám ti za letu vědět co a jak. Dotazy?“

Manus jedinkrát pohnul hlavou do strany.

Nic překvapivého. Kdyby potřeboval vědět něco dalšího, Anders by mu to řekl.

Ředitel se na něj podíval. „Jak to jde s Delgadem?“

Chvilí bylo ticho. „Jak to myslíte?“

Zeptal se zcela neutrálním tónem, jako když srdeční monitor ohlašuje zástavu.

„Má v sobě spoustu nenávisť,“ pokračoval Anders. „Ale je pro mě užitečný.“

Manus přikývl.

Anders si povzddechl. „Uvědomuju si... co musíš někdy vystát.“

Další přikývnutí. Ale Anders za ním cítil oddanost. Reakci na patrně jedinou laskavost, jakou tenhle člověk v životě poznal.

„Až se vrátíte,“ navázal Anders, „mám pro tebe další úkol. Zaměstnankyni, o které mám určité... pochybnosti. Chci, abys na ni dohlížel.“

Manus se mírně zamračil, možná pochybovačně. Toto nebyl typ úkolu, jaký mu Anders obvykle zadával.

„Její synek je hluchý,“ vysvětloval Anders. „To by ti mohlo pootevřít dveře, aby sis k nim našel cestu.“

Manusovo čelo se opět vyhladilo. „Dobře.“

„Budeme ji samozřejmě monitorovat i elektronicky, ale je chytrá, na to si bude dávat pozor. A mně jde o něco jiného.“

„O co?“

Anders zabubnoval prsty do stolu. „Obávám se, že to, co se teď stane v Turecku, by ji mohlo rozrušit. A chci vědět, jak se jí daří. Je v pohodě? V klidu? Spokojená? Nebo ji bude trápit svědomí? Je to týmová hráčka? Nebo začne přemýšlet, jestli najednou nestojí mimo? Informací sbíráme kvanta, ale někteří opomíjejí lidskou stránku, ty neměřitelné aspekty, ducha uvnitř stroje. Já to opomíjet nechci. Nechci opomíjet vůbec nic. V tomhle ohledu se budou hodit tvoje bezprostřední dojmy.“

Manus si chvíli prohlížel své mohutné ruce, jako by v nich snad dokázal nalézt odpověď. Potom pronesl: „Chcete vědět všechno.“

Anders pouze přikývl. Nechce to vědět každý?

Manus celou cestu do Istanbulu proseděl v tichosti. Část letu prospal, část letu studoval aktualizace, které mu posílal ředitel; a po celý let ignoroval Delgada. Vždycky mu bylo nepříjemné, jak je Delgado cítit – byla to kolínská, jakou Manus od nikoho jiného neznal, příliš silné květinové mýdlo a jakýsi vlasový gel, navíc v kombinaci se specifickým, mírně štiplavým oděrem, který byl vlastní jen a jen Delgadovi. Ten Manuse jednou přistihl, jak vraští nos, a zeptal se, co má za problém. Manus odpověděl, že se mu nelíbí jeho kolínská. Delgado se zatvářil překvapeně – Manus stál skoro šest metrů daleko – a zeptal se, jak ji na takovou vzdálenost může cítit. Manus jen pokrčil rameny. Měl nezvykle pronikavý čich – když člověk jeden smysl ztratí, ostatní se vzchopí a spojí síly, aby handicap vynahrádily – a akceptoval, že na Delgadův puch si zkrátka bude muset zvyknout.

Věděl, že Delgado ho nenávidí, i když neměl ponětí proč. Nikdy netušil, proč ho někdo nenávidí. Lidé to tak prostě někdy mají. Nenávist ho nijak netrápila. Potíž představovala jen tehdy, když se mu kvůli ní někdo pokoušel fyzicky ublížit. Před tím se měl na pozoru. Když viděl, že se k tomu schyluje, danému člověku ublížil jako první. Doufal, že u Delgada k tomu nedojde. Zdálo se, že ředitel Delgada potřebuje, že si ho cení, a Manus by nikdy řediteli nechtěl provést nic špatného. Ta část jeho života, která skončila setkáním s ředitelem, se mu teď ztrácela v mlze, byla jako sen, nesouvislé cosi. Prvním člověkem, který mu ublížil, byl jeho otec. Obvykle se k tomu uchýloval, když byl opilý. Narodil se chudým rodičům v illinoiském Granite City, získal fotbalové stipendium na Ohio State University,

během první sezony si zničil koleno, přišel o stipendium, přišel o všechno. Vrátil se do Granite City, kde začal pracovat v oce-
lárnách, zbouchl dívku, kterou znal ze střední, oženil se s ní.
A narodil se jim Manus.

Jeho otec ho neměl rád. Byl pro něj totiž moc malý. Byl moc
tichý. Byl hloupý. Ano, opravdu byl malý, pořádně růst začal
až v šestnácti. A samozřejmě byl tichý. Když otec pil, dokázalo
ho vytočit úplně všechno. A tak se Manus naučil nejen mlčet,
ale také se nehýbat; když otcem cloumala nenávist, naučil se
být jako stůl nebo koberec nebo stěna. Ne vždy to fungovalo,
ale věděl, že to není hloupé. Mlčet bylo chytré. Mlčet zname-
nalo přežít.

Když byly Manusovi čtyři roky, otec ho udeřil do hlavy tak sil-
ně, že Manus ztratil vědomí. Když se probрал, ležel v nemocnici.
Vedle postele seděla jeho matka, a když otevřel oči a podíval se
na ni, její ústa vytvořila obrovské óčko radosti a úlevy. Myslel si,
že dokonce vykřikla, ale neslyšel ji. Všechno totiž tonulo v tichu.
Připadal si, jako by byl pod vodou.

Lidé v bílých pláštích ho podrobovali různým testům. Něco
málo slyšel, ale jen pokud ostatní mluvili velmi hlasitě a přímo
před ním. Říkali, že se mu sluch může vrátit, ale že to není mož-
né určit s jistotou. A že si musí dávat větší pozor na schodech,
protože právě při pádu z nich si tak ublížil. To mu připadalo
zvláštní. Vzpomínal si, jak na něj otec řval – řev jeho otce byla
vlastně ta poslední věc, kterou si vybavoval –, ale že by také spadl
ze schodů? Chtěl se na to zeptat, ale měl potíž dorozumět se
s okolím. A záleželo na tom vůbec?

Jeho otec poté dlouho nepil a nechával Manuse na pokoji. Do
domu za ním přicházela učitelka a jeho i matku učila něčemu, co
se prý jmenuje americký znakový jazyk. Manusovi se to líbilo –
byl to způsob dorozumívání, aniž člověk vydával zvuky. Matka
se hodně snažila, aby mu s ním pomohla, ale také ho neustále
nutila, aby ji sledoval, jak mluví, protože většina lidí znakovat
neuměla a on se musel naučit odezírat ze rtů.

Chodil do veřejné školy. To bylo těžké. Někteří učitelé si pamatovali, že mají při výkladu stát čelem ke třídě, aby Manus, který vždycky seděl vpředu, mohl sledovat pohyby jejich rtů. Ale jiní na to zapomínali nebo jim to bylo jedno. Měl i vlastní řečovou učitelku, která sice byla hodná, ale Manus se s ní scházel velice nerad. Její cvičení ho nudila a nechápal, k čemu jsou. Proč vůbec potřeboval mluvit? Zpočátku, když si ho dobíraly jiné děti, nahlas odpovídal, jenže něco v jeho hlase v nich vyvolávalo ještě větší salvy smíchu. Mlčet bylo lepší. Matka ho nabádala, aby mluvení trénoval stejně jako odezírání ze rtů, jinak si nenajde kamarády. Ale s hluchým klukem, s někým, komu ostatní říkali *idiot, trouba a dement*, stejně nikdo kamarádit nechtěl.

Když mu bylo deset, jeho otec si v ocelárně zlomil ruku a dostal něco, čemu se říká invalidní důchod. A začal opět pít. A ubližovat Manusovi. Matka se ho snažila chránit, přijímala rány, aby on nemusel. Potom, když otec usnul, Manusovi znakováním vysvětlovala, že to nic není, že to bolí méně, než se zdá, méně, než kdyby viděla, že se něco děje jejímu krásnému chlapečkovi. Vybavoval si, že mu tak říkala. A také vůni jejího parfému.

Jednoho večera, když bylo Manusovi čtrnáct, se jeho otec vrátil domů namol. Manus u kuchyňského stolu psal domácí úkoly. Matka vařila večeři, špagety s česnekovým chlebem, omáčka s houbami a párkem bublala ve velkém hrnci na elektrickém sporáku. Dost jídla, aby zbylo i na později.

Alkohol ucítil, jen co otec vešel do kuchyně. Vzhlédl a díval se, jak matka s předstíraným potěšením říká, že přichází jako na zavanou, že omáčka už je tak akorát, celé odpoledne stála na mírném ohni. Otec odpověděl, že nemá hlad. Rozhlédl se. Potom utrousil, že to jídlo smrdí. Že smrdí celá kuchyně.

Manus si myslel, že jídlo naopak voní. Špagety měl v oblíbě. A jeho matka se opravdu snažila udělat večeři jaksepatří. Na kratičkou vteřinu se zapomněl chovat chytře, být stolem, kobercem nebo stěnou. Bleskl po otci pohledem. Jenom na tu kratičkou vteřinu. Ale i ta stačila.

„Takhle se na mě kurva nedívej!“ zařval jeho otec tak hlasitě, že ho Manus slabě uslyšel. „Kdo si myslíte, že v týhle domácnosti dodává jídlo na stůl? No, kdo?“

Pokud se otec začal vyptávat, bylo to zlé. Manus už dávno zjistil, že uspokojivé odpovědi neexistují. A jakmile otec kladl otázky, bylo těžké předstírat, že jste stůl. Když si otec všiml, že neodpovídáte, vyvolalo to v něm pocit, že ho ignorujete. Což se mu nelíbilo. Manus nevěděl proč. Byl radši, když ho ostatní přehlíželi.

Takže udělal to nejlepší, co mohl. Sklopil oči k úkolu před sebou a ani nedutal.

„Dívej se na mě, když s tebou mluvím!“ zařval jeho otec. Přikročil k Manusově židli. „Podívej se na mě!“

To už mezi ně skočila jeho matka. Manus zaklonil hlavu, aby jí viděl do tváře. „Vždyť jen píše úlohu, Dome,“ řekla s vyděšeným výrazem. „Nechceš trochu česnekovýho chleba?“

Bylo přišerné, když takhle zasahovala. Manus za to byl vždycy vděčný, ulevilo se mu, když viděl, že se od něj otcův hněv odvrací. Ale s úlevou přicházel i pocit zahanbení, a čím byl starší, tím častěji. A najednou místo strachu pocítil něco jiného. Pocítil... vztek. Což ho okamžitě vyděsilo ještě víc. Co kdyby si toho otec všiml? Nesměl se hýbat, ani trošku, jako vždycky. Dokud otce nepřemůže únava a neodejde.

Ale otec něco hledal a našel to v onom maličkém záblesku vzteku. Odstrčil matku z cesty a otevřenou dlaní udeřil Manuse do hlavy, až i se židli sletěl na zem. Manusovi se před očima udělaly mžitky. Viděl, jak matka ječí: „Dome, přestaň!“ Manus vzhlédl a spatřil, jak otec jednu vrazil i jí, viděl, jak se odpotácela a vrazila do stěny se zaduněním, které ucítil přes podlahu. A otec se k ní opět blížil, něco ryčel a zatínal pěsti. A pak v Manusovi všechn ten vztek, který pocítil před chvílkou – vztek, který, jak si s odstupem let uvědomil, v něm narůstal a narůstal i navzdory úsilí ho co nejvíc dusit –, znenadání explodoval.

Vymrštil se ze země a skočil otci na záda. Něco zakřičel, nic srozumitelného, prostě jen zařval. Otec ho ze sebe strhl jako strup a oběma rukama do něj strčil tak silně, že Manus proletěl vzduchem a vrazil do stěny vedle sporáku. Znovu se mu před očima udělaly mžitky. Všechno viděl rozmazaně. Matka ječela: „Jeho nech na pokoji!“ Otec se k němu opět blížil. Matka něco zavřeštěla, popadla židli, zvedla ji, udělala krok dopředu a prudce s ní otce udeřila do hlavy. Ozvalo se hlasité třesnutí. Otec se celý zachvěl. Potom přimhouřil oči a začal jako ještě obracet hlavu a za ní i celé tělo.

„*Ty kurvo jedna,*“ odečet Manus z otcových rtů, když ten otočku dokončil, a ačkoliv ta tři slova neslyšel, měl pocit, že je otec zašeptal, což bylo mnohem horší než řev, mnohem děsivější. Matka se ještě jednou pokusila zvednout židli, ale otec jí zbraň vytrhl z prstů, jako by to byla hračka, a mrštil jí na druhý konec pokoje, potom popadl okraj stolu, zvedl ho a odstrčil z cesty. Matka už byla strachy bez sebe. Manus to dobře viděl – s vytržštěnými očima a otevřenými ústy ustupovala. Otec se na ni vrhl jako pes na veverka zahnanou do kouta. Jednou rukou jí sevřel zátylek a druhou jí vrazil pěstí do obličeje. Z nosu jí vystríkla krev a zapotáčela se. Otec jí sevřel ramena, aby nemohla spadnout, a smýkl s ní do stěny, přitáhl si ji k sobě a udělal to samé ještě jednou, přičemž pokaždé udeřila týlem do zdi a odrazila se od ní.

Všechno se jakoby zpomalilo. Manus se podíval na sporák. Uviděl velký hrnec s omáčkou na špagety, bubliny, které stoupaly hustou červenou tekutinou mezi houbami a kousky uzeniny. Cítil, jak v něm kypí nenávisť. Byl to mimořádně nádherný pocit, závatný a čistý a soustředěný.

Chytil obě rukojeti hrnce, strhl ho ze sporáku a vydal se směrem k otci. Uvědomoval si, jak mu kov pálí prsty, ale sotva to cítil. „*Hej!*“ zařval hlasem, jaký dosud nikdy nepoužil, jaký si ani neuměl představit. Hlasem, jaký jeho otec nikdy neslyšel. Vylekal ho. Otec pustil matčina ramena, a když se sklouzla k zemi,

začal se trhavě otáčet k Manusovi, krčil hlavu mezi ramena a zvedal ruce, protože něco v Manusově novém hlase prorazilo mlhu jeho opilosti a tu primitivní, zvířecí část jeho mysli varovalo před hrozícím nebezpečím.

Ale už bylo pozdě. Manus byl jen asi metr od něj, a jak otec otáčel hlavu, Manus se s hrncem prudce ohnal, ale nepustil ho a horká nádoba mu zůstala vězet v prstech natažených rukou. Ohromná vlna červené tekutiny vyletěla jako drak z doupěte a vznášela se vzduchem, zatímco otec dokončoval otočku, obracel se k Manusovi jako ve zpomaleném filmu, pořád k němu, už...

Vřící omáčka otce zpřímá zasáhla do tváře a krku, zastřela mu všechny rysy. Zařval a podlomila se mu kolena, celý se roztrásl, začal si slepě drápat oči. Manus si chvíli myslel, že si z tváře odhrukuje houby, ale potom si uvědomil, že si strhává odlupující se kůži.

Manus se kolem něj prohnal a klekl si vedle matky, která ležela na zádech s nohama nepřírozeně pokrčenýma pod tělem. Oči měla otevřené, ale bulvy se jí vtočily do hlavy. Zatřásl jí, poplácal ji po tváři, přiškrceným hlasem opakovaně šeptal: „Maminko, maminko, prober se!“ Tehdy pro něj byla už několik let jenom *máma*, ale v hrůze z její bezvládnosti se stával malým dítětem a ona byla najednou opět *maminkou*.

Dál jí trásl a plácal ji po tváři. Slabě slyšel otcovo vytí, ale brzy už nebylo slyšet nic, a když vzhlédl, jeho otec ležel nehnutě na podlaze. Uvědomil si, že by měl zavolat záchranku; jak to, že na to nepomyslel hned? Přiběhl k telefonu a vytočil číslo. Neslyšel, jestli se někdo ozval nebo co říká, a tak jenom pořád dokola opakoval, že je hluchý a potřebuje pomoc, že jeho matka je zraněná, prosím, potřebuju pomoc.

Přijela sanitka. Policie. Všichni jeli do nemocnice. Jeho matka zemřela. Doktor mu vysvětlil, že utrpěla něco, co se nazývá subdurální hematom. Krvácení uvnitř hlavy. Jeho otec byl v bezvědomí. Tvář mu zafačovali jako mumii a doktoři řekli,

že i když se probudí, zrak se mu už nevrátí. Ale neprobudil se. Dostal zápal plic a o dva týdny později také zemřel.

Policisté si přivedli tlumočnicka znakové řeči a dávali Manusovi spoustu otázek. Nechtěl o tom mluvit, ale řekl jim pravdu. Nějaký člověk, který si říkal okresní státní zástupce, Manusovi sdělil, že nebude stíhán. Ale jeho prarodiče ho nechtěli. Jeho hluchota mezi nimi vždycky vytvářela bariéru a teď to bylo ještě horší – děda a babička z otcovy strany jeho vysvětlení neuvěřili, naopak ti z matčiny strany chtěli vědět, proč něco neudělal už dřív. Manus na to neměl odpověď. Příliš se bál a podívejte, jak to dopadlo.

Poslali ho do speciální školy. Prošel si spoustou rvaček. Spolužáci mu vyrazili zuby, zlomili nos, měl polámané klouby na prstech. Ať se dělo cokoliv, vždycky se učil. Kterými částmi těla má zasazovat rány. Kterým částem těla má zasazovat rány. Jak vyčíst úmysly jiných, jak poznat, kdy něco přijde a co má čekat. Jak zaútočit dřív než ti druzí, kdy útok oplatit.

Ostatní kluci při rvačce prskali výhrůžky, nadávali a křičeli. Ale Manus nikdy nic neřikal, nevydal ani hlásku. Když se mu někdo snažil ublížit, oplatit takovému člověku stejnou mincí mu začalo připadat jako úkol, práce, kterou je třeba udělat. Zjistil, že nejlepší je dostat protivníka na zem a pak mu dupnout na pánev nebo do tváře nebo na krk, jako by dupal na plechovku nebo lámal poleno. Ale fungovalo i kousání a útoky na oči. I ti nejdrsnější rváči na všechno zapoměli a snažili se vzít nohy na ramena, když jim Manus zaryl prst do očního důlku.

Lidé, kteří školu vedli, ho nutili podstupovat spoustu testů. Říkali mu, že je inteligentní, ale že mrhá svými rozumovými schopnostmi. Bylo mu to jedno. Říkali mu, že jestli se nepřestane rvát, budou ho muset poslat do jiné speciální školy, do školy „pro kluky, jako je on“. Ale ostatní se mu dál snažili ubližovat a on jim to dál oplácel, takže ho nakonec stejně do té druhé školy poslali a ukázalo se, že ve skutečnosti má blíž k vězení.

Jedné noci během prvního týdne ho probudila nějaká tíha na zádech. Pokusil se vstát, ale nedokázal to – někdo ho tlačil

k posteli, že se nemohl ani pohnout. Začal se vzpírat, ale pak mu dotyčný přidržel u krku něco chladného a ostrého. Manus si uvědomil, že je to nůž. Dva páry silných rukou mu stáhly spodek pyžama. Věděl, co se děje, a vzdoroval, ale nůž tlačil čím dál větší silou. Strnul. Ruce ho svlékly, pak mu sevřely nohy a roztáhly je. Přemýšlel, proč žádný z kluků v pokoji nic nedělá, ale pak mu to došlo: jsou rádi, že to tentokrát nejsou oni.

Byli tři a měli nůž – nemohl nic dělat. Tak se uvolnil. Nepodával se. Výčkával. Chystali se mu ublížit a on je musel nechat. Dokud se nebude moct sám dát do práce.

Když uvolnil tělo, začal se ten na něm otrásat smíchem. Ruce na nohou už ho nesvíraly tak pevně.

Bolelo to. Kluk, který to dělal, se snažil, aby to bolelo. Nebylo to tak hrozné jak některé výprasky od otce, ale také to bylo horší, protože to bylo uvnitř, uvnitř jeho těla. Manus zatínal zuby, z očí se mu řinuly slzy a čekal.

Hoch se zachvěl a Manus cítil, jak končí. On sám mu nijak nevzdoroval. Už ho drželi jen volně, mysleli si, že se nebudou vzpírat. Mysleli si, že se nemůže dočkat, až bude konec.

Ruce mu sklouzly z nohou. Nůž se mu začal vzdalovat od krku.

Pak levou rukou sevřel ostří a pravou chytil zápěstí kluka, který nůž držel. Čepel se mu zaryla hluboko do dlaně, ale nepouštěl ji. Myslel si, že kluk možná zaječel, ale nebyl si jistý a stejně na tom nezáleželo. Silně zatlačil na čepel, až útočnickovo sevření povolilo. Pak pravou rukou uchopil rukojeť. Kluk se pokusil získat nůž zpátky. Manusovi se podařilo dostat do úst protivníkův palec a zakouzl se do bříška prstu.

Kluk zavyl a pokusil se odtáhnout. Podařilo se mu vyrvat ruku z Manusových úst, ale něco z ní v nich zůstalo. Manus to vyplivl a k nezvaným nočním návštěvníkům se rychle natočil čelem. Pokoušeli se ho znehybnit, ale máchal před sebou nožem, a tak ho nemohli popadnout.

Jeden z nich spadl na podlahu a zvedal se na kolena. Manus mu dupl do týlu a přimáčkl ho k zemi. Do stejného místa dupl ještě jednou a ucítil, jak se mu něco zlomilo pod patou.

Druhý kluk vyrazil na útěk, ale v přítmí o něco zakopl. Manus se ho pokusil chytit za vlasy, ale krvácela mu dlaň a nedokázal sevřít prsty. Nakonec srazil útočníka tváří k betonové podlaze a nůž mu zabodl do krku. Z rány vytryskla krev. Kluk se rozjel a začal sebou házet.

Třetí, ten, který mu ublížil, se dostal až k zamčeným dveřím společné ložnice. Bušil do nich, ječel, aby mu někdo přišel na pomoc. Manus se k němu vydal. Kluk se ohlédl a všiml si, jak se blíží. Manus přes silné sklo uprostřed dveří uviděl dozorce, který už zápasil s klíči.

Nevěděl, za jak dlouho se jim podařilo dostat dovnitř. Času měl ale dost. Pokračoval v práci na klukovi. Než se na něj vrhli dozorci s obušky a odtáhli ho, kluk z větší části přišel o obličej a připomínal spíš obrovskou hadrovou panenku nasáklou krví.

Dva z nich zemřeli. Ten třetí, kterému Manus dupl na krk, přežil, ale nebyl schopný hýbat rukama ani nohama a škola ho poslala někam, kde se o něj uměli postarat jiní. Manuse přiměli podstoupit další testy. Věc se projednávala a Manus byl přeložen na takzvané zvláštní oddělení. Tam sice šla z kluků hrůza, ale nepůsobily tam gangy, jako byl ten, který ho napadl tehdy v noci. A chovanci se také dozvěděli, co udělal. Zabít dva výrostky a třetího zmrzačit, to u ostatních vzbuzovalo respekt.

I tak se mu několikrát jiní kluci pokusili ublížit. Když k tomu došlo, pouštěl se do práce. Netrvalo dlouho a nikdo mu už ublížovat nechtěl.

Na zvláštním oddělení bylo několik dalších kluků jako on – klidných typů, které se o ostatní chovance nezajímaly a o nichž se vědělo, že je také lepší nechávat je na pokoji. Tihle kluci znali způsoby, jak lidem ublížit, metody, které Manus ještě neobjevil. Vyměňovali si informace. Manus se hodně naučil.

Chodili na hodiny matematiky a angličtiny, ale Manus výuce nevěnoval větší pozornost. Jeden předmět měl však rád – dílny a práci se dřevem. Rád zaměstnával ruce, i tu poraněnou, tu, kterou tehdy sáhl na ostří nože. Práce s nástroji mu šla. Všechno je vlastně nástroj, pokud člověk ví, jak s ním zacházet.

Když bylo Manusovi osmnáct, věděl, že ho pošlou do skutečného vězení kvůli těm klukům, které zabil. Bylo mu to jedno. Nemyslel si, že se tím něco změní.

Ale stalo se něco jiného. Přišel ho navštívit jakýsi voják. A ten voják mu vysvětlil, že chápe, čím si musel projít. Uměl dokonce i něco ze znakového jazyka, a i když jeho pokusy působily až komicky nemotorně, Manus vycítil, že se znakovat naučil proto, že Manuse považoval za důležitého. Dosud se nikdy důležitý necítil. Nevěděl, co si o tom má myslet.

Voják mu sdělil, že podle něj je hodně schopný, že je předurčený dosáhnout něčeho výjimečného a že má tu smůlu, že vězí mezi všemi těmi obyčejnými lidmi, kteří ve svém středu nedokážou rozpoznat mimořádný talent, kteří nevědí, jak takový talent uchopit a správně využít. Takže Manusovi nabídl dohodu: dostane ho z vězení, pokud Manus svolí, že podstoupí armádní výcvik.

Manus namítal, že do armády nemůže vstoupit, protože je hluchý. Voják si toho byl určitě dobře vědomý. Navíc ublížil celé řadě lidí a neměl čistý trestní rejstřík. Voják mu odpověděl, ať si s hluchotou nedělá starosti, že zná doktory, kteří mu s ní můžou pomoci. A rejstřík se dá vyčistit. Manus vojákovi ukázal ruku, kterou vyrval nůž tomu klukovi, co mu krátce předtím ublížil. Ruku strnule zaťatou jako pařát – jak může s něčím takovým vstoupit do armády?

Voják se na něj podíval a prohlásil: „Já jsem nemluvil o vstupu do armády. Mluvil jsem o armádním *výcviku*. A neskončilo by to jenom u toho. Když vám tu ruku dáme dohromady, aby opět fungovala, přistoupíte na mé vedení?“

Manus souhlasil. Letadlem ho dopravili do Vojenské nemocnice Waltera Reeda, kde pracovali lékaři, kteří věděli, jak léčit

taková zranění. Podstoupil operaci a poté dlouhou rehabilitaci a ruka se mu zlepšila. Pomohli mu i jinak – spravili vyražené zuby, narovnali přeražený nos. Vybavili ho naslouchátky, díky kterým sice slyšel, ale nikdy se mu doopravdy nezamlouvala. Na tichý svět si už zvykl a dával mu přednost před světem plným hluku.

A potom absolvoval výcvik, o kterém mluvil ten voják; měly v něm místo zbraně pro boj zblízka i na dálku, chladné zbraně a boj beze zbraní, zneškodňování a výroba improvizovaných výbušnin, sledování a kontrasedlování, boj s terorismem. Někdy pracoval s civilními osobami, které byly zjevně bývalými příslušníky armády, někdy naopak s elitními vojenskými jednotkami. Prošel kurzem s názvem PÚVO: přežití, únik, vyváznutí, odpor; a další s názvem VKPVO: výcvikový kurz provádění vojenských operací, který vedla CIA na místě zvaném Farma. Ten voják s hodností plukovníka se postupně vypracoval na generála. Využíval Manus pro speciální úkoly, úkoly, které Manus, s vděčností – hraničící s posvátnou úctou – za všechno, co pro něj generál udělal, vždycky náležitě splnil. Generál se nakonec stal ředitelem. Manus pro něj nepřestával pracovat. Ředitel byl jediný člověk, kterého znal, jenž ho uměl opravdu ocenit, vážit si ho a využívat na to, v čem byl opravdu dobrý.

Nevěděl, co udělal ten novinář, aby ho na něj musel ředitel povolát, ale zároveň mu na tom nezáleželo. Stačilo, že to ředitel chce. Manus už se postará, aby byl úkol splněn.

Daniel Perkins se s trhnutím probudil, když autobus prudce zabrzdil. Vyhlédl z okna a v cákancích šedého deště zahlédl beton a sklo nádraží AŞTİ, kde se tísnily fronty lidí seřazených pod deštníky, aby nastoupili do asi dvanácti autobusů čekajících na parkovišti terminálu.

Odkášlal si a podíval se na hodinky. Bylo skoro poledne. Bože, prospal prakticky celou cestu z Istanbulu. Dokonce ani neslyšel řidičovo obvyklé hlášení, že se blíží k Ankaře.

Počkal, až vstanou ostatní pasažéři – několik evropských turistů s batohy, ale většinou Turci, kteří neměli dost peněz, aby si mohli dovolit z Istanbulu přelet nebo přicestovat vysokorychlostním vlakem – a vyndají si zavazadla ze stropních přihrádek. On sám si během pětihodinové jízdy držel tašku na klíně, tedy s výjimkou krátké návštěvy toalety, kam si však tašku vzal s sebou.

Promnul si oči, měl pocit, jako by byl zdrogovaný. Kdy se vlastně naposledy pořádně vyspal? Někdy předtím, než poprvé kontaktoval Hamiltona, což znamenalo... skoro před třemi týdny. Do té doby si během příprav nikdy nedělal sebemenší starosti. Schopnosti NSA znal stejně dobře jako kdokoli jiný, což znamenalo, že před agenturou uměl kličkovat. Ale po navázání kontaktu byl v bezpečí jen do té míry, jak to dovozovala Hamiltonova preventivní opatření. A i když se ten kluk v bezpečnostních záležitostech už předtím docela vyznal a díky Perkinsovým informacím se jeho znalosti ještě prohloubily, přesto byl jejich kontakt stále riskantní, stále to bylo nové zranitelné místo. Elektronická protiopatření byla stejná jako ta fyzická: můžete si při kontrasledování dát záležet na každém detailu, ale

pokud se setkáváte s někým méně obezřetným, kdo si nehlídá zadek, jste stejně nahraní jako on.

Prohnala se jím vlna úzkosti a musel vynaložit značné úsilí, aby ji rozptýlil. Hamilton získal své informace. Momentálně letěl do Frankfurtu a odtamtud zamíří zpátky do Washingtonu. Pokud měl Perkinse někdo dostat, už by se tak stalo. A kdyby k tomu došlo teď... tak se ty informace alespoň dostanou ven. Přinejmenším to všechno nepřijde nazmar.

Vzpomněl si na svou exmanželku Caryn a na to, jak mu mnohokrát říkala, že práce ho stravuje jak rakovina, odcizuje ho od jejich dětí, odcizuje ho od ní. Nevěděla však, že on už odcizený byl. Jeho obsesivní oddanost práci byla stejně důsledkem jako příčinou. Oženil se mladý, a než mu došly určité věci, měli děti a očekávání, co zatvrdla jak beton, a odpovědnost, nad níž nemohl jen tak mávnout rukou. Zůstal lapen v životě, který nechtěl, se ženou, kterou nemiloval, ne tak, jak doopravdy mohl, ne tak, jak potřeboval.

A potom se seznámil s Anténou, systémovou administrátorkou, která také uvízla v nešťastném manželství. Ve skutečnosti se jmenovala Nicole, Nicole Chambersová, ale lidé ji znali jako Anténu nebo An už od časů, když vyrůstala jako surfařka v Santa Cruz. Vídal ji ve stejné jídelně na ústředí, jak chodí brzo do práce a dlouho ponocuje, přesně jako on. Z nezávazných řečí se vyvinulo přátelství. Z přátelství se stal milostný poměr. Ten rozkvetl do lásky. Plánovali si, že počkají, až jejich děti začnou studovat na vysoké škole, a potom se rozvedou se svými partnery a konečně budou moci přestat tajit svůj vztah, místo aby si pro sebe jen tu a tam ukradli chvilku v nějakém odlehlém hotelu.

Ne že by takové chvilky nebyly úžasné. Někdy si myslel, že jen ony ho udržují v chodu, že jen pro ně doopravdy žije.

Jedné noci mu Anténa řekla o programu, který vypracovala na příkaz ředitele a který si ředitel sám pojmenoval Boží oko. Jeho filtry měly zaručit, že bude sledovat jen teroristy a nebude mít přístup k domácí komunikaci. Ale Anténa si pro sebe vy-

tvořila zadní vrátka, a když je vyzkoušela a do programu se podívala, zjistila, že jsou všechny filtry vypnuté. Perkinsovi se pak svěřila, že způsob, jakým je program používán, jí nahání hrůzu, a měla pocit, že by se s tím mělo něco udělat. Ale taková představa ji děsila – stačilo se podívat, jak se pokusili zničit Billa Binneyho a Thomase Drakea, a to jsou jen dva z mnoha – a dlouhou dobu o tom pouze mluvila, jako kdyby to mohla přiznáním viny ohledně své nečinnosti nějak odčinit. A Perkins, který byl přinejmenším stejně vyděšený jako ona, se ji ani nepokoušel povzbuzovat.

Ale nakonec začala odčerpávat jak informace o samotném programu, tak ty, co nasával, šifrovala je a ukládala na speciální stránku na Darknetu, kterou vytvořila tak, že ji nemohlo vidět ani Boží oko, jak byla přesvědčena. Perkinsovi ukázala, jak by se sám k informacím mohl dostat, kdyby se jí něco stalo. Říkal jí, že se chová směšně, že se nic nestane, že přece nežijí ve špiónázním románu.

Po Snowdenově aféře nechal ředitel Anténu přepracovat všechny bezpečnostní protokoly Božího oka. Perkins si zpětně uvědomoval, že pokud chtěla své informace někdy zveřejnit, byla to ta nejvhodnější doba. Ale Anténa namítla, že ani vylepšené protokoly jí nezabrání vytvořit nová zadní vrátka, takže bude dál schopna shromažďovat potřebné důkazy. Nenaléhal na ni. Ve skutečnosti tajně doufal, že její potřeba získávat další důkazy bude stále sloužit jako záminka k nečinnosti.

Po dokončení nového systému se měla s Perkinsem večer setkat v hotelu u mezinárodního letiště Washington/Baltimore. Jenže se na schůzku nedostavila. Perkins se domníval, že se u nich doma stalo něco, o čem ho nemohla včas informovat, a cítil jen zklamání. Jenže následujícího rána to bylo ve všech zpravodajstvích: znásilnění a vražda místní ženy.

Zpočátku všechno popíral s takovou vehemencí, že dokonce uvěřil tomu, jak čin líčila média. Anténino tělo bylo nalezeno za nákupním centrem v Laurelu. Její auto stálo na parkovišti před

fitness centrem, což dávalo smysl – pokud se něco takového dalo říct –, protože před setkáním s Perkinsem mívala ve zvyku zaskočit na chvíli do posilovny, aby ji tam viděli jiní a měla jakés takés alibi. Policie spekulovala, že ji někdo násilím vtačil do osobního auta nebo dodávky a odvezl kdovíkam. Prozkoumaly se záběry z okolních dopravních kamer, ale nic se z nich nevyčetlo. Byl zajištěn vzorek semene, který odpovídal nálezům z pěti předchozích útoků. Tentýž sériový násilník útočil po celém úseku dálnice I-95 už několik let.

Nakonec v něm však popírání ustoupilo pochybnostem a pochybnosti pevnému přesvědčení. Existuje lepší způsob, jak zajistit neprůstřelnost nových bezpečnostních protokolů, než zabít člověka, který je vytvořil? Nedělali totéž faraonové se staviteli pyramid, aby měli jistotu, že žádná nepovolaná osoba nikdy neobjeví jejich bohatství? A jaká byla pravděpodobnost, že se Anténa stane obětí „nahodilé“ vraždy jen několik málo hodin poté, co spustí a předá přestavěný systém?

Napřed ho vyděsilo, že ať už Anténu zabil kdokoli, půjde teď po něm, protože ví o jejich poměru a odpovídalo by to snaze odvést naprosto čistou práci. Ale potom si uvědomil, že kdyby to onen vrah věděl, byl by Perkins už po smrti. Byl proto v bezpečí. S Anténou si dávali pozor. Při zpětném pohledu mu docházelo, že asi ne tak velký, jak možná měli, ale přesto byli, díkybohu, opravdu hodně opatrní.

Šest měsíců po Anténiině smrti byl Perkins převelen do Ankaru. Byl to plánovaný přesun, jemuž se dlouho bránil, aby mohl zůstat ve Ford Meade s Anténou. Ale teď mu skýtal spíše záminku, jak se vzdálit rodině a nemuset pořád skrývat žal před lidmi z bezprostředního okolí.

Dlouho se vyhýbal Anténiiným archivovaným souborům, protože se až paranoidně bál, že když jí založenou stránku navštíví, nějakým způsobem se dostane na mušku. Ale vztek nad tím, co ji potkalo, odhodlání se s tím spravedlivě vypořádat a také sžíravý pocit hanby z vlastní zbabělosti ho donutily jednat. Zadní

vrátka do systému byla zavřená a nevěděl, jestli Anténa vytvořila nějaká nová. Ale její cenná sbírka citlivých souborů byla netknutá. Přemýšlel, jestli má všechno anonymně nahrát na několik zpravodajských serverů, ale nakonec se rozhodl, že z hlediska účinku i jeho vlastní bezpečnosti bude lepší najít toho správného novináře a využít ho jako zprostředkovatel. Gellman, Greenwald, Poitrasová... všechno to byly samozřejmé volby, ale tihle lidé si už přišli na své a přesunuli se k jiným novinářským cílům. Assange britská vláda držela zkrátka poté, co se *WikiLeaks* úspěšně zahnízdlilo v myslech lidí jako nějaký neukázněný a drzý špionážní tým. Bral by někoho odvážného a zásadového, kdo však pracuje pro organizaci, kterou vláda ještě nestihla pošpinit svou propagandou. Nejlepší by byl nějaký mladý novinář z *Interceptu* – pokračovatel Greenwalda a Poitrasové, co má v zádech partičku s tou správnou pověstí a prostředky. Nabízelo se několik možností, ale nakonec se rozhodl pro Hamiltona, protože tenhle mladík vyšel z prostředí informačních technologií, které mu umožňovalo nejen pochopit veškerý nabízený materiál, ale také ho vybavilo vědomostmi, jak ho udržet v bezpečí.

Bože, upřímně doufal, že si vybral dobře. S ohledem na sebe i na Anténu.

Vstal a spolu s ostatními vystoupil z autobusu, a než zaběhl pod stříšku, na hlavu mu dopadlo několik velikých kapek deště. Na dané roční období byla nezvyklá zima, a když se k chladu přidal déšť, Perkins se najednou rozechvěl.

Protlačil se mezi lidmi, našel na nádraží toalety a dopřál si dlouhou a potřebnou úlevu nad pisoárem. Když si oklepával poslední kapky, zopakoval si, že se nic neděje, že to nejhorší nebezpečí pominulo. Přesto se bál, hodně se bál, co by se mu mohlo stát, kdyby ho dostali. Chelsea Manningovou drželi skoro rok nahou na samotce a dozorcí ji každých pět minut budili, aby zjistili, jestli je „v pořádku“. A Snowden... bože, vůbec si nedokázal představit, co by mu udělali, kdyby se jim někdy dostal do rukou. Ale ať se stane cokoliv, program, který odhalil,

se přinejmenším dostane na světlo světa. To všechno, co mu hrozí, kdyby ho přece jen chytili, by alespoň nebylo nadarmo.

Zamířil zpátky do vestibulu, do hluku přelévajících se davů a hlášení o příjezdech a odjezdech autobusů, která se od žulové podlahy a vysokých klenutých stropů odrážela s intenzitou, z níž člověka div nerozbolela hlava. Uvědomil si, že má hlad, a zastavil se u kiosku na kávu a sendvič. Díval se, jak barman v *cezve* míchá a potom ohřívá mletou kávu s cukrem a vodou, nemohl se dočkat, až jím začloumá silný turek, ale současně byl rád, že mladík za pultem nikam nepospíchá a kávu připravuje, jak se sluší a patří, pomalu ji přivádí k varu, aby ji poté mohl opatrně nalít po stěně nachystaného šálku přesně v okamžiku, kdy začne vřít. Poté se měla káva nechat ještě chvíli odstát, aby sedlina klesla ke dnu. Perkins se usmál při pomýšlení, že ať se teď bude dít cokoli, turecká káva mu bude upřímně chybět.

Televize na stěně v zadní části kiosku byla přepnutá na CNN International. Mluvčí Bílého domu zpochybňoval jemenská tvrzení, že útok dronu zabil dvanáct účastníků svatební hostiny. Mluvčí vysvětloval: „Musí existovat téměř absolutní jistota, že nebudou zabiti nebo zraněni žádní civilisté – což je ten nejzásadnější požadavek, jaký můžeme stanovit,“ a vyjádřil se v tom smyslu, že oběti byly „radikálové“. Perkins nad takovou lží znechuceně zavrtěl hlavou, už jich měl plné zuby, všeho měl plné zuby.

Potom v dolní třetině obrazovky začal ubíhat text *Blesková zpráva* a na obrazovce se objevila hlava s foukaným účesem. „A máme tady jednu aktualitu,“ začala deklamovat vážným hlasem školené moderátorky. „Členové ISIS pravděpodobně unesli amerického novináře.“

Perkinse při sledování zpráv napadlo, že bude mít ještě perný den a že se vrátil právě včas, aby ho teď nikdo nepostrádal. A hlasatelka pokračovala: „Novinář z *Interceptu* Ryan Hamilton podle všeho trávil dovolenou v Turecku, když zmizel poblíž syrské hranice. Úřady se obávají, že se tento americký reportér

dostal příliš blízko pašeráckým trasám využívaným ISIS a spřízněnými teroristickými uskupeními. Spekuluje se, že Hamilton chtěl získat podrobnější informace o událostech, které podle posledních informací stojí za roztržkou mezi Ankarou a Bílým domem.“

Perkins cítil, jak mu z tváře odtekla veškerá krev. S Hamiltonem se rozloučil před necelými šesti hodinami v Istanbulu, určitě ne někde blízko syrské hranice. Co to mělo sakra znamenat? Odhalil někdo jeho tajemství?

Hodil na pult dvacet lir a vyrazil přes halu ke stanovišti taxíků. Měl u sebe záložní telefon a zoufale ho potřeboval zapnout, ale nechtěl riskovat, dokud neopustí terminál. Jak by totiž vysvětlil, že se momentálně nachází na autobusovém nádraží? Měl jet autem do Kappadocie a ano, připravil si krytí pro případ, že by byl spatřen při nějaké podezřelé aktivitě, ale svoji verzi nechtěl testovat, to ani náhodou, rozhodně ne teď.

K taxíkům se táhla závratná fronta. Zdálo se, že deštník mají všichni kromě něho. Nahrbil se před padajícími kapkami a snažil se přemýšlet.

Skoro jistě to bylo špatné. Náhodě dával šanci tak čtyři procenta. Což znamenalo, že historka s ISIS je s šestadevadesátiprocentní pravděpodobností nesmysl. Zalila ho taková vlna hrůzy, až se mu udělalo zle: uvědomil si, že jestli Hamiltona dostali ještě v Istanbulu, možná se jim dokonce podařilo zachytit informace, kterými disponoval. Hamilton chtěl soubory do *Interceptu* přeposlat prostřednictvím jejich systému SecureDrop, ale Perkins propadl takové paranoii, že Hamiltona přesvědčil, aby po internetu nic nedělal. Řekl mu, že si může obyčejnou poštou poslat zálohu, pokud to dokáže nějak anonymně, ale jinak by bylo nejbezpečnější, kdyby zašifrovaný flash disk od Perkinse nosil neustále u sebe. Hamilton u sebe flash disk mít nechtěl – *Podívejte, co Britové udělali Davidu Mirandovi*, namítal – a nakonec mu Perkins jenom řekl: *V pořádku, udělejte, co považujete za nejlepší, a radši ať o tom nevím.*

Ale co teď? Prozradí ho ten kluk? James Risen byl ochotný skončit ve vězení, než aby prozradil své zdroje, ale pokud nechal Hamiltona někam zmizet, hrozilo teď tomuhle mladému novináři něco mnohem horšího než vězení. A i kdyby ho nedokázali přimět zpívat, za jak dlouho začnou vyslýchat všechny lidi, s nimiž se v Turecku mohl setkat? Ještě že mu Perkins řekl, že se musí sejít v Istanbulu, a ne v Ankaře; to mu poskytlo alespoň jakési krytí, i když nic extra to nebylo. Na okamžik se zastyděl, že myslí jen sám na sebe, když Hamilton teď snáší kdovíco. Ale panebože, vždyť to musela být jeho chyba. Perkins ho upozornil na všechna možná úskalí, ale ten kluk to stejně musel zvorat.

Vystál frontu a s husí kůží na rukou konečně nasedl do taxíku. Nasměroval řidiče k nedalekému hotelu Gazi Park, kde nechal auto. Nechtěl parkovat blízko nádraží a hotel mu připadal jako dobrý kompromis, ale už si také uvědomil, že se dřív vůbec nezabýval tím, co by se stalo, kdyby se Hamilton kompromitoval. Byl až příliš velký optimista. Ale na druhé straně, krucinál, kdyby si dovilil k té věci přistupovat jinak, nikdy by nesebral odvahu udělat to, co udělal. Teď se však bude prověřovat celá jeho verze, odhalí se a využije každá nesrovnalost. Co by měl sakra udělat? Nejspíš potřebuje právníka, ale kdyby se teď pokusil s nějakým spojit, vyšlo by to nastejno, jako kdyby začal mávat obrovskou vlajkou s nápisem *Jsem vinen*. Ne. Ne, musí zachovat chladnou hlavu. Vrátit se do kanceláře, dělat jakoby nic, prozkoumat elektronickou komunikaci. Použít stejná zadní vrátka, která mu na začátku umožnila objevit jejich program, a lépe pochopit, proti čemu vlastně stojí. A potom se rozhodne, co udělá.

Dostat se do hotelu mu netrvalo ani deset minut. Dalších deset, než mu hotelový zřízenec přivezl auto. A pak vyrazil, zamířil do práce a dál bojoval se strachem – topení na plný výkon a vyhřívání sedadla bylo jako požehnání pro jeho třesoucí se záda.

Odbočil doprava na Beştepe a jel, dokud se nedostal na třídu Alparslana Türkeşe. Dálnice měla být ucpaná, takže se vydal

pod ni, sjel do ulice Bahriye Üçokové a poté znovu odbočil doprava na silnici pojmenovanou po Mareşalu Fevzim Çakmakovi. Právě projížděl kolem sportovního komplexu Anittepe, když uslyšel, jak mu v autě cvakly zámky. Ohlédl se, ten zvuk poznával, ale stejně ho to překvapilo – zmáčkl omylem něco? Nebo bylo něco s elektřinou?

A potom ke svému ohromení a hrůze ucítil, jak mu plynový pedál pod nohou sám od sebe sjíždí k podlaze. Motor zaryčel a on udeřil hlavou do opěrky, když auto prudce vystřelilo dopředu a ručička tachometru se začala rychle vychylovat doprava.

Vyjel děsem a dupl na brzdu. Nic, necítil žádný odpor. Začal předjíždět auto před sebou, a když už do srážky chyběly centimetry, volant mu pod rukama škulb doleva, potom doprava, Perkinsův vůz auto minul a prohnal se kolem dvou dalších vpředu. Perkins se snažil nad vozidlem získat kontrolu, ale volantem nedokázal pohnout ani o píd. Vyděšeně se podíval na tachometr a viděl, jak ručička překonává značku sto padesáti kilometrů za hodinu.

Znovu dupl na brzdu. Nic. Auto pořád zrychlovalo. Zašátral po elektronické parkovací brzdě, strhl si nehet, ale sotva to cítil. Nic.

Najednou mu to došlo. Všechno mu došlo. Na vteřinu ucítil zdrcující smutek, přívalovou vlnu lítosti. Potom to zmizelo. Zavřel oči, odtáhl ruce z volantu a objal se. „Anténo,“ zašeptal. „Miluju tě.“

•••

Thomas Delgado pohybem prstu nasměroval auto doleva, potom sledoval, jak displej jeho iPadu zaplnila mřížka chladiče protijedoucího kamionu, do uší mu přes sluchátka vniklo zběsilé troubení... a potom nic. Žádný zvuk. Prázdná obrazovka.

Usmál se, sundal si sluchátka a pohodlně se opřel na židli. Existovala velká pravděpodobnost, že auto při takovém čelním

nárazu exploduje, ale protože nepatřil k lidem, kteří ponechávají věci náhodě, pro jistotu připevnil k benzinové nádrži i vedle kamery, kterou namontoval za masku chladiče, dvě zápalná zařízení. Kamera představovala jediný potenciální důkaz nekalosti – o zbytek se postaral, když se přes Bluetooth naboural do diagnostického systému auta a mohl z něj v autě ovládat cokoli, co řídily mikroprocesory. Tedy úplně všechno. Protiblokovací systém ABS a zámky ve dveřích byly propojené se systémem předcházení nehodám, ve voze byl všesměrový mikrofon pro použití při zapnutém hands-free, a dokonce i volant bylo možné ovládat prostřednictvím systému automatického parkování. Spousta nových modelů už byla vybavená i čelními kamerami a půjčovna aut Hertz instalovala kamery i dovnitř vozů, takže Delgado dokázal zanedlouho získat plnou kontrolu nad vozem i na dálku, aniž do něj musel instalovat jakýkoliv vlastní hardware.

Tenhle druh pokroku se mu velice zamlouval. Ještě před několika lety bylo běžné, že pokud chtěl způsobit nehodu, musel v utajení odvést mimořádně pečlivou práci a auto oběti vyměnit za jiný vůz stejné značky a stejného modelu uzpůsobený tak, aby přesně odpovídal výchozímu prostředku: bylo třeba napodobit specifickou sadu škrábanců a dalších známek opotřebení, sladit množství paliva, počet najetých kilometrů, přenést osobní věci, naprogramovat rozhlasové stanice, zfalšovat čísla VIN... prostě všechno. Zabralo to spoustu času, stálo to peníze a byl k tomu třeba celý tým lidí. Nejhorší bylo, že ve voze zůstávaly důkazy ve formě přídavných mechanických zařízení, která do něj bylo třeba instalovat, aby ho bylo možné ovládat na dálku, důkazy, které se daly spolehlivě zahladit pouze požárem tak silným, že sám mohl vyvolat podezření. Ale teď? Bože, vždyť za něj prakticky veškerou práci odváděli výrobci aut.

Přerušil satelitní spojení a vypnul aplikaci, potom se podíval na hodinky. Bylo po poledni, ale už dřív zavolal na recepci a domluvil si pozdní odjezd. Dveře měl na dva zámky, na klíče upozornění *Nerušit*... všechno měl podchycené.

Panebože, z toho jeho předsmrtného vyjeknutí se mu postavil. U chlapů, nebo když se v práci neuchýlil k osobnímu přístupu, se mu to obvykle nestávalo, ale jo, dneska to byl fakt moc líbeznej zvuk. Tak... ryzí, nebo jak to nazvat. A co ještě ten chlápek říkal? „Athéno, miluju tě“? To bylo ono. Mluvil ke svojí ženě? Ale vždyť je to jedno.

I když... mohl by jet truchlící vdovu navštívit. Jistě, bylo to trochu riskantní, ale i při téhle představě pocítil cukání v rozkroku. *Ždravím, pracoval jsem s vaším manželem. Moc fajn chlap. Chtěl jsem taky vyjádřit upřímnou soustrast. Nevadilo by, kdybych šel dovnitř?* Byla by ze všeho totálně rozhozená, neuvažovala by racionálně, byla by zranitelná. Svou chybu by si uvědomila, až když by zavřela a zamkla za ním a on by ji s nožem u krku tiskl ke stěně. A potom by se nejspíš tak styděla a byla tak traumatizovaná, že by ani nic nenahlásila.

Do prdele, tak tohle byl rajc. Vstal a šel na záchod, aby si nad tou představou vyhonil.